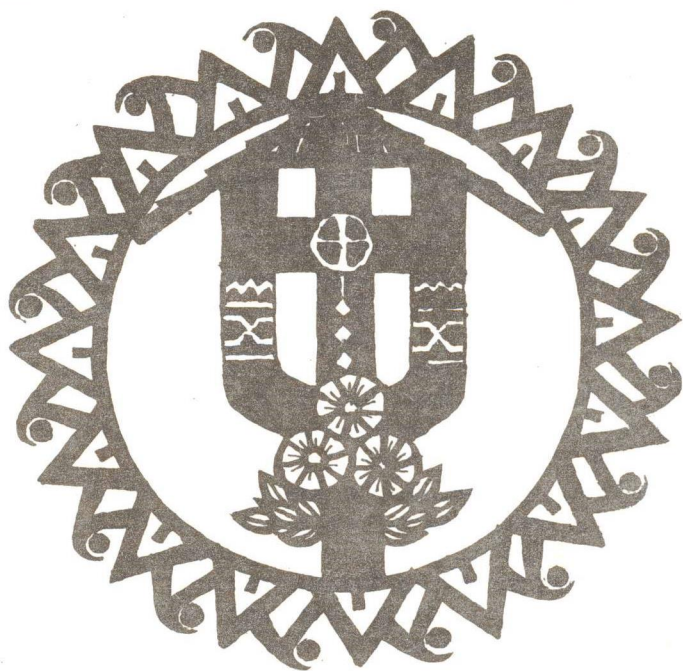

BULETINUL CASA ROMÂNĂ

DECEMBRIE 1985

CONTENTS

Editorial: "Counting Our Blessings" (IJS).....	3
Adams-Muresanu, Tablou de Craciun.....	6
Colinde, D. Ciurezu, et als.....	8
I. M. Georgescu, "Feeria unei nopti".....	11
I. Agarbiceanu, "Bunica Iova".....	12
G. Tennyson, "Dor".....	18
A. Isac, "Iesit de dupa gratii".....	19
O. Vuia, "Despre boala lui M. Eminescu.....	20
M. Eminescu, "Trecut-au anii".....	29
N. Novac, "Nicolae Grigorescu".....	30
T. Ocneanu, "Din istoria romanilor".....	36
F. Cristian, "Răspuns".....	39
J.W. Riley (trans. S. Bogdan), "Adio Anule".....	40
C. Constantinescu, "Formele materiale...".....	41
A. Blaga, "Ganduri despre CRC".....	43
TALMACIRI din LIRICA UNIVERSALA	
V. Versavia, "Opierdere...".....	45
I. Racoveanu, "Talmaciri...".....	46
R. M. Rilke (transl. Racoveanu): 7 poems.....	47
CARTI: Stefan Baci, "Poemele...", dare de	
seamă--V. Versavia; S. Baci. 2. poezii..	51
O. Vuia, "In Memoriam...".....	59
ENGLISH SECT.: I. Smultea, M. Naudris,	
D. F. Mihoc, V. Versavia.....	62
SPICUIRI DIN PRESA (IJS).....	68
STIRI DE LA CRC (IJS, A. Jonescu, JCS).....	76
CALENDAR.....	78
Membership Roster.....	79

Editorial Board

Foreign Correspondents	
Eugenia Adams-Muresanu	
Nicolae Cazacu	
Eugen Coban	Angela Comnène
Traian Ocneanu	Dionisie Ghermani
Mihai Olteanu	Dumitru Ichim
Vasile R. Versavia	Aurelio Rauța
Mircea Rațiu	Emile Vicaș
Rev. Ioan Sirbu	Ovidiu Vuia
Secy./Treas.: Judy Smultea	

SUBSCRIPTIONS (Annual): \$5 U.S.; \$7.50 Canada;
\$10 Abroad. Additional donation invited.

Buletinul Casa Română

- APARE TRIMESTRIAL -

Redacția și Administrația: 124 Montecito
Oakland, California, 94610

Redactor: ILIE SMULTEA

Redactor literar: NICOLAE NOVAC

Anul VIII

Nr. 4

EDITORIAL

COUNTING OUR BLESSINGS AT CHRISTMAS

The joy we feel every year at this time, joy at the birth of the Son of God, is truly unique. It recalls the circumstances under which and why He came and makes us reflect upon ourselves and the world around us.

At the time of His birth the Roman Empire was all-powerful, arrogant, and morally lax in the midst of a growing impoverished and disoriented mass. To the latter Jesus Christ brought hope and guidance. The sparkling Star of the three Kings was a symbol of hope and the modest place of His birth, a close identification with nature, the poor and the rich-at-heart. Jesus' call was for the humble and the forgotten whose heart was receptive and who was willing to sacrifice and shoulder the tasks linked with the message which brought "the light and the truth" to the world.

Christ's word crossed walls, tamed lions, lessened waves, healed the sick and soon His message of love, humility and faith won over the World to which He chose to come via the stable of Bethlehem.

It is not uncommon in organizations like ours to think by now also in terms of a balance sheet--"to count our blessings."

We shall start by pointing out that membership in Casa Română & Capela is based on voluntary cooperation and not on any formal binding links. Cooperation was essential in order to proceed with the purchase of the property on Montecito Avenue in Oakland and to make it our home and address. We simply promised to carry on the ensuing financial burdens.

Indeed, the enthusiasm generated eight years ago for what we proudly regarded as a "free Romania cause" was a strong and promising impetus. However, the continuous demand month-after-month-after-month has gradually become less and less bearable for some of the initial supporters. There is no tangible personal reward for the sacrifice beyond our own consciousness of doing what we can for some of our new fellow-refugees, for our own ethnic group, and for the cause of Romania.

The gradual erosion in the ranks of the founders has fortunately been filled by the cooperation of new members, and Casa Română & Capela, our Romanian Home & Chapel, is sailing ahead.

Last but not least, we must count Buletinul Casa Română in our blessings. Thanks to a faithful and persistent editorial effort, it has gradually secured more and more valuable cooperation from a handful of talented poets and writers. This fact has been reflected by a growing appreciation and recognition among the readers.

Two additional factors have concurred to enhance our quarterly publication. One has been the heavy and demanding secretarial task, willingly and skillfully performed by a single person--Judith Clark Smultea. The second has been the genuinely friendly and generous cooperation from Humboldt State University Press personnel. It is well known that any publication bound by coordination and deadlines is a very demanding and complex affair.

Even more so when forced to make ends meet. One fact is certain. Without our BULLETIN, CRC would be a far less known entity beyond our local circles.

On the eve of this great day on which Christ-the-Savior was born, our thankful and humble thoughts go out to all those who, at one time or another, have shared in the sacrifices required by the establishment and preservation of our home in Northern California. And above all, our humble and warm gratitude goes also to the handful of Founders whose consistent and predictable support has never failed.

To all our founder, regular and associate members as well as to all our readers, friends and supporters,

We Wish a MERRY, **Merry** Christmas

HAPPY NEW YEAR!

SĂRBĂTORI FERICITE ȘI
ANUL NOU LA MULȚI ANI

de la Consiliul de administrație CRC

In rugăciunile noastre să nu-i uităm
nici pe cei din țară care o duc tot
mai greu.

CASA ROMÂNĂ OFFICERS

Pres. Ilie Smultea	Corr.Secy.Ionel Spinu
Vice Pres.Eugen Coban	Treas. Judy Smultea
Rec.Secy.Frances Ocneanu	Gen.Mgr. Vasile Ranga

CRC BOARD OF DIRECTORS

Remus Bretoi	Trajan Ocneanu
Nicolae Cazacu	Vasile Ranga
Eugen Coban	Ilie Smultea
John Moldovan	Ionel Spinu
Frances Ocneanu	Angela Jonescu (Hon.)

Eugenia Adams - Mureșanu:

Taklon de Crăciun

Stă'n pătuc de fân născut
prunc cum nu s'a mai văzut;
nu-i nici foc, nu-s nici surcele,
ci doar trâmăa unei stele
ce-a sosit de prin vecie
omenirii ca solie.

Maica Precistă zâmbeste,
știe că-i o stea de veste,
că e voia Tatălui
și ea doar e roaba Lui.
Iosif, nici o vorbă spune,
se gândește să adune
câteva surcele'n grabă.
- "Dar de unde?" - se întreabă.
Necăjit, privește'n jur
la asinul slab și sur,
la oi și la mielușei,
la plăvanii albi și gri.
Nici gândește Iosif gândul
că asinul sur, plăpândul,

face semne oilor,
mieilor, plăvanilor,
din urechi, cum știe el...
Ce să vezi? Lin-cetinel,
vitele nici rumegă,
aburi calzi tot fumegă
din suflarea gurii lor
peste-al maicii pruncușor.
S'a făcut tăcere'n lume
parcă veșnicia'n drum e!
Iosif vede ca prin ceți
chipuri de străini drumeti:
trei sânt îngerei din rai,
trei sânt înțelepții crai;
îngerii slăvesc cântând,
craii daruri scot pe rând,
aur roșu ca o pară,
smirnă și tămâie rară.
Și din nou, asinul sur,
face semne împrejur,
și cu toții, ce să văză?
Vitele ongenunchiază!
Iosif uită de surcele,
știe-acum c'ales și el e
rob să fie-al ascultării
la minunea intrupării.
Dar uitat n'a fost asinul...
Când sosit-a ceasul, plinul,
Domnul l-a ales, cum știm,
ca să între'n Rusalim.

xxXxx

COLINDE

COLINDĂ

de D. Ciurezu

Printre geruri și ninsori,
Cu gluga de sărbători,
Cu flori dalbe de păstori,
Veni — Anul — la miori..

„Leroi-leroi”, Bucure,
Peste frunte fluture,
Peste tample ciucure...
Leroi-leroi, Bucure.

Cam găsit între mioare
Pe-un polog nălbît de floare
Miel de aur și de soare;
Cu lumină c'nfășat
De senin impresurat
De luceferi legănat.

Iar la cap, în dreapta lui,
Săde Maica Domnului
În pridvorul cerului;
Săde'n filu-i și privește
Cum pe câmpuri iarba crește,
Cum pădurea se'implinește
Și comarnicu'nfloarește.

Leroi-leroi, Bucure,
Noaptea să se scuture,
Stăna să se bucure.
Leroi-leroi, Bucure...

C'am plecat la scăpătat
Cu turma la pășunat
Iarbă bună n'am aflat.

Am plecat spre Miază-Noapte,
Erau plaurile coapte
Și pădurile umblate.

Am plecat spre Miază-Zi,
Ceru'n neguri se'impânzi
Ploaia turma ni-o opri.

Am plecat spre Răsărit,
Stăntul Soare ne-a primit
Cu zăvoaie de argint
Cu pășuni de mărgărint.

Si cum stam într'un zăvolu
Lângă cioporul de oi
Dumnezeu veni'ntre noi.

Ochii Lui ne-au luminat,
Mâna Lui ne-a cercetat,
Gura Lui ne-a întrebat:

—Ale cui sunt lăile,
Lăile, tîgăile,
Care-mi fură clăile?

—Oile sunt ale Tele
Noi suntem ciobani la ele
Cum e luna printre stele.
Noi le strângem, Tu le naști,
Cum naști florile la Paști,
Noi le paștem, Tu le crești
Cu ogrinji de zări domnești;
Noi le mulgem, Tu le'ngrăși;
Tu ești Domn, noi simbriași...

Dumnezeu s'a bucurat
Ochii Lui ne-au luminat
Mâna Lui ne-a mângăiat
Gândul Lui ne-a sărutat...

Leroi-leroi, Bucure,
Peste turme mugure,
Peste veacuri strugure...
Leroi-leroi, Bucure.

COLIND

de Teofil Lăunu

Bucură-Te, Maică Bună,
Muică în pridvor de lună,
Că ți-e drumul dus pe cer
Cale albă, lăicer,
Că ți-e drumul dus și'ntors,
Lăicer de in netors.

Bucură-Te, Maică Stăntă,
Pasăre de crin îți cântă,
Pasăre galbenă'n cioc
Pe creangă de busuioc,
Pasăre, aripi de nălbă,
Pentru cale, pânză albă.

Bucură-Te bucuria
Holdelor și melodia
Apelor strălucitoare,
Arborilor de răcoare,
Dobitoacelor și pânii,
Ierburilor și țărâni.

Bucură-Te între stele
Și luceferi și zorele,
Și luceferi și câmpii
Și ogoare aurii,
Între arbori grei de rod,
Cale de argint și pod.

Bucură Te, mândră floare,
Că ți-e Fiul trup de soare,
Trup de soare, trup de rouă,
Trup de mănăstire nouă,
La culesul zorilor,
În poalele florilor

COLIND

de Traian Chelaru

Au cântat cocoși pământii,
auziră morții și cei vii...

— Indurare, Doamne, să umim
glasul nostru'n cântul unanin —,

cântul mic, cântu'n care ești
preamărit de cete ingeresti,

preamărit de jerbi și dobitoac
și de piatra ce se farmă'n loc,

lăudat de stele până'n zori
și de apusul mândrilor Tăi sori,

lăudat de codri și de mări
pentru ceasul sfintei îndurări...

Fața Domnului, măreață zi,
părintește'n zâmbet se urzi,

măna Lui, cu pace și cu har,
peste toți coboară ca un dar...

COLIND

E târziu și prin zăbrele
Ochii mi-i arunc
Noaptea sfântă, azi sub stele,
S'a născut un prunc.

Bolta e bătută'n cuie
De luceferi, sus,
Ce pe ea încet se suie ...
S'a născut Isus.

Peste lume se întinde
Albul mătășos
Vin speranțe să colinde ...
S'a născut Christos!

(Poeme din Inchisori, Ed. Drum, Madrid, 1970)

Ionel M. Georgescu :

FEERIA UNEI NOPTI

A răsărit o stea divină
Pe-un cer senin strălucitor
Vestind...LUMINĂ din LUMINĂ
Pe-acest pământ rătăcitor.

Prin raza ei fermecătoare
Intreaga fire-a cunoscut
Pe CEL ce'n viața trecătoare
Umil...în esle S'a născut!

O caldă binecuvântare
Cânta un stol de serafimi,
Iar o colindă'n depărtare
Un cor imens...de heruvimi.

Plutea o sfântă armonie
Pe fața'ntregului pământ,
Invăluind în feerie
ȘI PACE...toate câte sânt.

Apoi...venea din zări albastre
La un semnal melodios;
Splendoarea visurilor noastre,
Ca un miracol...grandios!

Aga a fost...odinioară,
Când cel ce'n iesle s'a născut.
Iar azi...natura se'nfloară,
Că lumea nu L-a cunoscut!

E-aceeași stea fermecătoare
Pe-aceiași cer strălucitor
Și-aceeași viață trecătoare,
Dar OMUL...tot rătăcitor

Un cor imens...În zări albastre
Colindă parcă...mai divin,
Vestind...Lumina lumii noastre,
In fața căreia...mă'nchin!

IONEL M. GEORGESCU

ION AGÂRBICEANU:

BUNICA IOVA

Pentru dumneaei, nu mai are niciun preț viața asta. De privea cu ochii ei mici, ca două capete galbene de viespe, vedea lumea spălăcit, cum ar fi o față de masă ce-a fost odată albastră, dar acum nu mai are nicio culoare. Se și uita dumneaei încruntată la oameni, cu un dispreț rece, ce-l arăta câteodată și prin ridicarea buzelor. Trecea, în casă, de pe vatră pe laviță, apoi mergea iar la vatră, fără s-o întrebe cineva ce are. Nici că avea dumneaei ceva, numai i se ura, că n-avea ce să facă. Pe afară, într-un pui de ger cât să-i facă nasul vinăt în două clipe — nu cuteza să iasă. Mai strîngea tăciunii de pe vatră, lua chiar în palmă jarul împrăștiat, fără s-o ardă — și-l arunca în sobă. Apoi se uita la mița ce-și ridica spinarea în semicerc, și umbla s-o ajungă cu degetele noduroase, răschirate: "Cheeț!"

Cînd pe ușa deschisă abia se deslușea în frigul alb ce năvălea în casă sluga voinică, bunica Iova clătina din cap să vadă mai bine. Și-i făcea apoi semn să se apropie.

—Da . . . ai gătat-o?

—Nu chiar, bunico, nu chiar. Mai am de făcut trei găurele.

—Apoi dacă le gați mi-o aduci mie. Așa-i?

—Aduc, doar amîndoi am vorbit. Va fi tare frumoasă!

—Ei, vezi! Caută să fie tare frumoasă.

Sluga își vedea de lucru, iar bunica Iova se gîndea la minunea cea de flueră pe care i-o făgăduise unui nepoțel — cel mai mic și cel din urmă care mai ținea la bunica. Cei mai răsăriți ascultau și nu prea de dînsa, dar mai ales nu prea stăteau de vorbă cu ea. Cel mai mic se supăraseră chiar acum pe ea, și, într-un plîns cu sughituri, îi spusese mamei că nu se mai culcă în patul bunicii, că bunica-i suflă tot în obraz.

Si era bătrînă, mîncă-o-ar pămîntul s-o mănînce, cît nu mai știai de multe ori ce să alegi din vorbele ei. Mai auzea și greu pe lîngă alt necaz, și avea obrajii mîncăți de strîmbuțele și pîrăiașele bătrîneții, de să fi apucat pe drumurile acelea o furnică ar fi rătăcit ca într-un labirint. O bărbîță ascuțită și gură curat ca o pungă, ce-o desfaci cît țin baierile.

Nepoții îi luau dintr-o alunecare a mînuții creițarul ce-l avea în pieptarul de lînă, și la care bunica ținea foarte mult. Se gîndea că cine știe ce cuceriri va face cu el. Cînd se pipăia, începînd să spună ce le-a cumpăra bunica pe creițar, nu mai era nici el, nici nepotul.

Si cînd răsăreau nepoții prin casă, întreba de la vatră.

—Mă, care ați furat creițaru'?

—Eu nu l-am furat.

—Nici eu.

—Eu nici nu l-am văzut.

—Nici eu.

Cînd grija mai bine de bănuț și le cumpăra gogoroane roșii de zahăr îi chema pe toți în jurul său și desfăcea tolcerășul de hîrtie. Tie două, ție două, ție . . . Dar n-apuca să spună cum le va da tuturor, și cel mai ștremgar i-l zmuca din mînă, și fugea afară. Ceilalți după el. Bătrîna rămînea tare necăjită de data asta, lua lemnul să alunge mița de pe vatră, dar izbea în gol.

Cînd veneau nepoții întristați în casă bunica își ridica fruntea.

—Tie datu-ți-a?

—Nu mi-a dat.

—Da' ție?

—Nici mie.

—Nici ție?

—Nici mie.

—Toate el le-a mîncat?

—Toate!

—Spartu', că parcă-i spart de nu se mai satură! zicea bunica Iova și se jeluia la noru-sa.

—De maică, ce să le faci, îs ca dracii.

—Ha? făcea bunica, și nu mai zicea nimic.

Seara cînd venea acasă feciorul său, tatăl ștremgarilor, se întorcea cu jalba la dînsul.

—Si care zici că le-a mîncat pe toate?

—Ioniță.

—Ioniță? Hm!

—Ei, că parcă-i spart de nu se mai satură.

Si iară nu mai zicea nimic. Vedea dumneaei că Ioniță-i vinovatul și alta ce i-ar mai fi trebuit?

La culcare era de multe ori zarvă și plînsese aprinse. Cum erau mulți, trebuia să se culce unul și cu bunica Iova. De dumneaei nu le plăcea la nici unul că dormea îndată și horcăia de gîndea că se îneacă. Soarta cădea tot pe cel mic, căci numai el putea fi convins.

—Cine nu se culcă cu bunica nu crește mare.

—Pe care n-ascultă, îl duce muma pădurii.

Cei mai mari se izbeau pe jos și n-ascultau, cel mai mic mergea sfios lîngă bunica.

Dacă se întîmpla și cu el vreo neînțelegere, bunica se silea din răspuțeri să dreagă ce-a stricat, să-l îmbune. Mai c-o jucărie, mai cu zahăr, dar tot mai mult cu vreun bănuț.

Cînd se apropia însă Crăciunul mai avea și bunica ceva rost în casă. Că ceilalți ai casei aveau de lucru, cine să stea toate serile să-i învețe colinde pe copii?

Bunica Iova, că și așa n-are cu ce-și omori vremea.

Si mai era ceva. În întunericul din casă — numai focul în cuptor — nepoții nu vedeau bine pe bunica, ci-i auzeau glasul tainic, ca și cînd ar veni de după cuptor.

—Pe mine să mă înveți o colindă frumoasă.

—Si pe mine, bunico.

—Pe mine știi, aia cu doi boieri bogați.

—Pe mine aia cu mielul gras, miel frumosu.

Numai cel mic nu se oprea la aceleași cuvinte.

—Pe mine . . . pe mine . . .

—Pe tine te învață bunica aia cu doi oameni bătrîni!

Bunica știa cuvintele dar n-o mai ajuta glasul să arate cumu-i legea și melodia. Ci începea încet, pe nas, cu gura aproape închisă, de-ți părea că într-adevăr glasul acesta vine, nu numai de după cuptor, ci din altă lume, adus de un vînt încet și slab. După ce mîrîia așa pe nas mîncînd cuvintele, făcînd să s-audă numai în răstimpuri vreo silabă mai clară, trecea la alt colind, cu altă melodie, pe cînd nepoțelul a cărui colindă s-a isprăvit rămînea plin de ciudă, gata să plîngă.

—Cum ai zis, bunico, după doi boieri?

—Vezi bine, așa trebuie, doi boieri!

—Da' după asta ce vine?

—Bogați. Doi boieri bogați, domnului nostru . . .

Si bunica trebuia, în urma urmelor, să spuie numai cuvinte fără cîntec. Numai cît aici se încurca dumneaei, că fără melodie nu prea afla cuvintele. Astfel colinda de la început pînă la cuvîntul cu pricina, apoi îl spunea tare. Era migălos și mergea încet, încît ceilalți își pierdeau răbdarea.

—El știe destul, bunico. Acum pe mine.

—Pe tine te învață bunica.

Al celui mai mic era colindul cel mai scurt. Bunica i-l colinda dintr-o rupătoare:

Doi oameni bătrîni,

Hai de dați în cîni,

Că de ne-or mușca

Voi de dracu-ți da.

Cei mai mari rîdeau de asta, dar bunica le spunea că-i tare frumos și-l îmbuna pe cel mic. Cu seara de cap, stăteau în jurul ei la vatră și, încetul cu încetul, învățau colindele, numai vorbele de mulțumită le mai trebuiau. Aici bunica Iova știa numai atît:

Dă-mi colăceiu'

Că mă strînge geru'

Dă-mi un covrig

Că mor de frig.

Dar celor mai mari nu le plăcea. Auziseră ei altfel de mulțumite de la colindători, și acestea rămînea să le învețe de la slugă. Cel mai mic era îndestulit și încerca să spună cuvintele:

Dă-mi lăcelu'

Mă cinge gelu . . .

Dar cînd știau colindele, venea altă greutate. Toți cinci nu puteau merge laolaltă, ci doi cu doi.

—Eu mă duc cu Ioniță.

—Si eu mă duc cu Ioniță.

—Ba eu mă duc cu Ioniță.

Toți ar fi voit să meargă cu Ioniță, că el era cel mai viteaz, nu-i era frică de nici un cîne. Apoi el știa colindul cît nu se împiedeca niciodată. Bunica încerca să-i îmbune:

—Toți nu puteți merge cu Ioniță.

—Eu mă duc, bunico, cu el.

—Ba eu.

Si cîte doi începeau să plîngă deodată. Ioniță, simțindu-și superioritatea, zicea dîrz:

—Cu plîngoci nu mă duc la colindat.

Si cîte doi încetau deodată, grăbind să-și șteargă lacrimile. Bunica-i împărțea în două, ținînd pe cel mai mic în poală.

—Voi mergeți laolaltă — și da pe doi la o parte.

—Si voi laolaltă, și da de altă parte pe ceilalți doi. Apoi întreba:

—Bine va fi așa? Tu ești cu Ioniță, pentru că Ioniță-i mai mare și tu mai mic și te apără de cîni.

—Tu ești cu Nicolaie, pentru că tu ești fată și el e fecior și te apără de cîni. Bine va fi așa?

Cei din pereche se uitau unul la altul, măsurîndu-se, parcă nu s-ar fi văzut pînă acum.

—Bine bunică!

Dar în clipa aceasta începea să țipe cel din poală, care s-a văzut deodată rămas singur, fără soț. Dar Iova îl îmbuna.

—Noi mergem amândoi, taci, tu, puiule!

*

Ziua cea mai neliniștită pentru bunica Iova era însă ajunul Crăciunului.

—Azi-i ajunul lui Crăciun, așa-i bunico?

—Așa-i.

—Azi mergem la colindat, așa-i bunico?

—Așa-i!

Si săreau cu toții de sub țolul cald, pe când în ochiul de fereastră abia se crăpa de ziua.

Bîtele li le tăia sluga din grămada de lemne din curte, dar trebuia să le reteze bunica, pînă erau pe-o formă de lungi, ca să-i oprească din plîns.

O trăgeau pe bunica Iova de mîneacă în unghere să facă repetiție, și, cît ce se isprăveau, zup în curte și la porțiță să vadă nu se mai face seară. Mama copiilor are de lucru cu pînea, cu covrigii și colăcelii, cine să grijească de haine mai groase pentru copilașii ce-or porni la colindat?

Bunica aduce un clichin vechi, mare.

—Care-l vrea pe ăsta?

Si toți se îndeasă, împingîndu-se, plîngînd — dar cel îmbrăcat, cînd vede că nu-și poate mișca mîinile, începe el să plîngă în locul celor ce au rămas despoiați. Bunica e numai gură și numai mîini acum. Imbracă pe unul, îl dezbracă și pune haina pe altul, și tot așa pînă nu mai poate, și iasă mama, plină de făină din cămară:

—Care nu se îmbracă nu merge la colindat.

Atunci tac toți tăcerea peștelui, stau neclintîți de-i poate grămădi cu hainele bunica după bunul ei plac. Groși, ca umflați cu paie, cu traista după cap, cu bîtele în mînă, stau lîngă ușă.

—Încă n-a înserat, bunico?

—Nu încă.

—Da înseară, așa-i bunico?

—Așa.

Si vreunul, ca să vadă, iese afară . . . Al doilea după el . . . Al treilea tot așa. Al patrulea. Cel mic începe să plîngă că s-au dus la colindat. Bunica iese după ei, și într-un ajun de Crăciun îi aduce în casă de treizeci de ori, ca să tacă cel mic.

Cînd mama, colo dup-amiază, nu mai poate auzi ușa izbinduse, vine și-i spune: "Să meargă acum. Niște copii ca ei ce să mai aștepte — pentru ei a sosit Crăciunul".

Si bunica Iova, de voie de nevoie, trebuie să se înfășure în cojo-

cel cu cel mai mic cu tot și să lunece pînă în vecini, să colinde și neamul ăsta îndărătnic.

Atîta-i slujba bunicii Iova, cînd s-apropie Crăciunul, și pînă pleacă nepoții la colindat. Cînd se întorc, își spun vitejiile părinților și nu bunicii, care rămîne iarăși la vatră, gîndindu-se poate departe în urmă la alte vremi, ori poate negîndindu-se la nimic. Dar, de la o vreme, cum băieții n-o mai băgau în seamă, ci colindă pe tata și pe mama, bunica își pune mîna în sîn.

—Care colindă și pe bunica, îi dă bunica un creițar!

Si nepoții vin și cei mai mari încep colindul lor cu "stratul de busuioc cu cărarea prin mijloc", cu leagănul de mătasă.

Da' în leagăn cine șade?

Sade buna fată dalbă,

Tot șade și chindesește . . .

Părinții rîd, și bunica le dă bănuțul, dar trebuie să mai scoată din fundul pămîntului încă doi pentru cei alți.

*

După asta, are pace pînă la Crăciunul celălalt, de-l va mai ajunge. N-are nimic ce face, n-o întreabă nimeni nimic, ci trece de la vatră la laviță, privind la lumea asta ce-i pare așa de ștearsă, ca o măsurîță 1)

ION AGÂRBICEANU

1) Măsăriță—față de masă.

Georgia Tennyson :

D O R

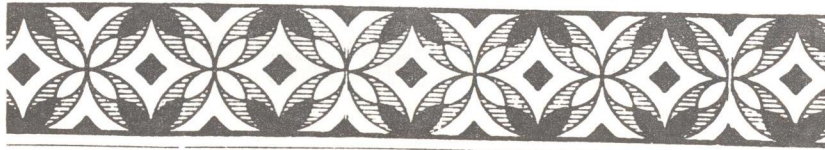
Sunt o mlađiță din copacul neamului meu
Răsădită în pământul tânăr și puternic al Americii.
În timp ce seva pământului nou dă viață
Rădăcinilor mele firave,
Frunzele mele freamătă ofilite de dor
După copacul neamului meu.

În primăverile aromate,
Când vântul de sud îmi mângăie mugurii.
Lacrimi de clorofilă îmi inundă ramurile.
Și cu tristețe caut în adâncul cerului
De unde nici o rândunică nu-mi spune
prietenoasă,
Primavara a sosit!

În verile umede și fierbinți
Când abia mai zăresc prin ceața caldă
Luna tristă și plictisită,
Frunzele mele închid ochii moleșite.
Ca să viseze despre copacul neamului meu
Căruia în răcoarea Carpaților,
Privighetori îi înalță cântece de slavă!

Iar când obrajii frunzelor mele pălesc
Și se pregătesc resemnate să moară,
Le aud hohotind în vântul care le zmulge fără milă.
Unde sunt cocorii care să ducă dorul nostru
După copacul țării îndepărtate?
Unde? ... Unde? ...

Georgia Tennyson

Alexandrina Isac

IEȘIT DE DUPĂ GRATII

S'au deschis porțile gheenei și te-au lăsat să pleci
De ce? Nici tu nu știi și cred nici ei
Nomazi cu suflete de huni Priveau cum treci
Cu rânjete de draci și de atei

Ești tu, și parcă nu mai ești. Cu pletele-ți albite
De anii mulți în chin și schingiuri
Pășești cu pasul măsurat și gânduri obosite
Sunt oameni cari râd în jur? Sau sunt închipuiri?

Tu ai uitat să râzi. Pari ca o umbră un crochiu
Ceva în tine a murit. Și totuși ochii tăi febrili
Au străluciri de stea. Ești viu.
Și toți îți par mici și umili.

Tu ai învins infernul de blesteme și ai trecut
Un Stix, cu pluta unui crez și-al unui cult.
Că ești acum doar numai piele numai os?
Ți-a rămas sufletul curat și cugetul frumos.

Au vrut ei să te smulgă din tot avutul tău
Din idealuri sfinte mândria de român
Dar n'ai plecat privirea, cu dragostea părău
De neamul tău și-ogorul în care ești stăpân

Ieșit de după gratii, cu-același dor nestins,
Te reazimi de pridvorul din care te închini
Și-ți iai curaj de luptă, că nu te lași învins.
Pornești în căutarea dreptății, prin străini.

Alexandrina Isac

Ovidiu Vuia:

IAR DESPRE BOALA LUI *Mihai Eminescu*

Contrar oricărei evidențe, în ultimul timp este reluată de unii epigoni călinescieni ca G. Munteanu, teoria sifilisului ereditar la M. Eminescu.

Pe aceeași linie se înscrie cu toată vehemența Petru Rezuș în cartea sa Mihai Eminescu, apărută în editura Cartea românească, București 1983.

Pentru a da o bază științifică supoziției sale, P. Rezuș se referă la studiul d-rului Petru Brânzei, Itinerar psihiatric, ed. Junimea Iași, 1971, în care autorul arată că Eminescu nu a avut sifilis ci o psihoză maniaco-depresivă, ca să nu mai amintesc studiile mele publicate din 1977 încoace.

După P. Brânzei, în sifilisul congenital pe linie maternă, tulburările psihice "au de regulă un caracter oligofrenoid sau psihopatoid, cu sau fără deficit neurologic." Când voi descrie pe scurt sifilisul congenital se va putea deduce cât de săracă este prezentarea respectivă. Mai departe scrie că

suferințele "stadiului tardiv" se manifestă după o incubatie de 10-15 ani, deci la Eminescu cam la 30 de ani, prin 1880. Nu se specifică faptul că incubatia începe de la naștere fiindcă atunci la Eminescu boala ar fi trebuit să devie manifestă la 10-15 ani și nu la 30 oricât am deforma cifrele. "Meningo-nevraxita psihotică luetică (paralizia generală progresivă), după P. Brânzei, debutează la poet (Mihai Eminescu n.n.) prin simptome specifice: sugestibilitate crescută, oscilații bruște ale tonalității afective, fenomene de inatenție și dismnezii și cu precădere pierderea capacității unui autocontrol asupra comportamentului."

De fapt este relatat tabloul nespecific neurotic al debutului oricărei psihoze sau arterioscleroze cerebrale, înafară de p.g.p. La aceasta din urmă evită semnele incipiente capitale și cu adevărat specifice ca tulburările de vorbire depistate prin testul cunoscut "regimentul 33 de artilerie călăreață" sau cele oculare ca inegalitatea pupilară. De ce? Simplu, fiindcă Eminescu nu le-a prezentat în cursul afecțiunii sale psihice.

Considerațiile asupra debutului tulburărilor psihice cu ulceratiile la picioare din 1880, amândouă de natură sifilitică, urmate după 1883 de o demență ireversibilă ne aruncă deodată cu 100 de ani în urmă pe vremea lui Moebius, întemeietorul patografiei, cel ce-a susținut că Nietzsche având paralizie generală tulburările lui psihice au început cu ani înainte de a-i izbucni psihoza la Torino, într-o piață, lucru dedus și din ultimele sale opere filozofice. Moebius a fost corectat de elevii săi pe când la Eminescu epoca dintre 1880-1883, era Scrisorilor, a Luceafărului și a Doinei, prin apogeul atins, unic în cultura românească, prin ea însăși, infirmă respectivele tulburări psihice de natură demențială, demonstrează capacitățile integre creatoare ale titanului.

Prin urmare, dl. Petru Brânzei își periclitează grav diploma și calificarea de profesor, astfel de absurdități cum își permite să le susție nu pot fi permanentizate decât într-un regim unde orice critică e imposibilă.

Mai departe, P. Rezuș citând neurologia clinică a lui Emil Câmpeanu, alt profesor de neurologie politruc comunist, îi consideră pe părinții lui Eminescu luetici, mama transmițătoare a bolii, deși tatăl moare la 72 ani iar Raluca Eminescu, mama, la 60 de ani de cancer, nu au prezentat nicio urmă de infecție sifilitică. În plus, ca să explice apariția atât de tardivă a sifilisului nervos la copiii lor, presupune, fără nicio dovadă, că au fost tratați insuficient și asta într-o vreme când sifilisul nu cunoștea niciun tratament. Notăm că și în timpul aplicării tratamentului antisifilitic se știa că un tratament insuficient exacerbează boala deci ar fi imposibil ca cei doi să fi transmis o boală pe care clinic de fapt nu o aveau.

Presupusul sifilis scos din măneca imposturii botezat adhoc congenital, Eminescu l-ar fi purtat în patru faze: pe la 18-19 ani, apare sifilisul terțiar în care autorul amestecă penibil simptome din a doua perioadă cu cea de a treia, în concluzie îi urmează fidel pe P. Brînzei, cu debutul tulburărilor psihice în 1880 ca după 1883 să se desvolte faza finală, dovadă masca mortuară a poetului plină de sifilide.

Casa memorială "Mihai Eminescu"
de la Ipotești

Dacă ne vom aminti că erupția de pe fața lui Eminescu avea o origine acută vom accepta că, cu atâta scârnăvie n'a mai fost murdărită memoria poetului nici de cei mai mârșavi dușmani ai săi.

Ca să fim în temă voi rezuma pe scurt ce se înțelege prin sifilis congenital. Deci congenital și nu ereditar, cel din urmă este transmis intrafamiliar pe calea genelor conform legilor lui Mendel și Morgan, pe când sifilisul congenital trece transplacentar, intrauterin de la mama luetică la făt. Intre bolile ereditare și sifilis nu există nicio legătură cum mult timp au ținut o serie de autori să o demonstreze.

Sifilisul congenital este stadial, cum susține P. Brînzei, dar se deosebește prin multe de cel câștigat. În primul rând este lipsit de afect primar, numit șancru de inoculație și nu sifilom, spirocheta de la mamă trece direct în sângele copilului apoi se generalizează și se depune pe organe, sifilisul are un aspect organoid adică cei ce suferă de el se vor naște cu anumite alterări somatice dintre acestea cunoscuta triadă a lui Hutchinson: cheratită parenchimatooasă, deformări dentare, surditate labirintică (adăogăm nasul în șea).

După felul invaziei și imunitatea respectivă se desvoltă sifilisul congenital precoce în care leziunile apar la naștere sau imediat după, de unde avorturile spontane nașterile premature și mortalitatea crescută a feților. P. Rezuș vorbește de o transmitere după luna a cincea ceea ce ar fi posibil numai la un copil și nu la 4, mama trebuie să fie în primele patru luni sănătoasă.

Ca stadiu tardiv al sifilisului congenital apar formele nervoase: sifilisul terțiar prin meningita acută sau mai des cronică (tulburări pupilare) și sifilisul tardiv quaternar, paralizia generală congenitală uneori asociată cu tabesul numit și tabo-paralizie generală. Dacă prima apare după trei-patru ani cea de a doua adică paralizia progresivă generală din cadrul sifilisului congenital în decurs de 10-15 ani, cel târziu până la 20 de

ani. Boala este desvoltată la această vârstă și nu este precedată de fenomene secundare și terțiare cum absurd le declamă P. Brânzei și emulul său de rea credință Petru Rezuș. La fel contagiozitatea sifilisului este minimă, spirocheta fiind fixată de organ. Iată de ce ne apare ca o josnică imbecilitate ca să afirmi, cum o face P. Rezuș, că Eminescu ar fi infectat-o cu lues pe Veronica Micle.

Dar să revenim metodic la familia lui Eminescu. Pedigreul familial ni-i arată cu un puternic capital biologic, pe părinți sănătoși cu 11 copii, dintre care 3 mor în copilărie, ceilalți ajung la maturitate și încă foarte bine desvoltați. Niciunul nu prezintă nici întâmplător semne de sifilis congenital somatic, nu sunt semnalate nașteri cu feți morți sau imediat după naștere.

Serban ajunge chirurg apreciat moare la Berlin de tuberculoză pulmonară și tulburări psihice. Iorgu moare după o răceală (tuberculoză galopantă) și nu cum afirmă Călinescu, sinucigaș. Și el a avut o strălucită carieră ca ofițer. Ilie moare la 17 ani de tifos la școala de medicină din București a lui Davila, fără semne de lues cerebral. După Rezuș et comp. era încă prea de vreme pentru o astfel de afecțiune (sic).

Harieta paralică, fără tulburări psihice, Aglaia suferă de Basedov cu un copil ofițer psihotic mai târziu. Dintre toți Matei este sănătos tun.

Singurul care mai rămâne cu tulburări psihice este Nicolae, sinucis în 1884. Cu studii de drept, bun avocat, până nu i se cunoaște tabloul clinic nu se poate accepta diagnosticul de sifilis congenital cu debut la 41 de ani (!!!).

La Mihai Eminescu, marele poet, boala a început în 1883 și a fost diagnosticată de dr. Al. Șuțu ca manie acută. De aceeași părere era și Maiorescu, bun cunoscător al psihozelor, pe atunci fără un tratament corespunzător, mania de multe ori trecea în demență adică se croniciza. Nu altul a fost diagnosticul doctorilor de la Ober-Doebling, Leidesdorf și mai ales Obersteinert, când l-au declarat pe Eminescu vindecat. Amândoi erau

specialiști în sifilisul nervos cunoșteau semnele clinice și prognoza acestei afecțiuni, deci nu ar fi căutat să nu-i spună adevărul măcar lui T. Maiorescu. Câțiva ani mai târziu, Nietzsche, pe baza unei inegalități pupilare, a fost pecetluit cu diagnosticul de paralizie progresivă generală de Bimswanger la Jena.

NIETZSCHE

Evoluția bolii lui Eminescu de la 1883 la 1889 nu corespunde unei demențieri progresive. Ca subdirector la biblioteca din Iași traduce, în 1884, un dicționar de sanscrită apreciat astăzi de specialiști, în 1886, internat la bolnița Mănăstirii Neamțului, compune mișcătoarea "De ce nu-mi vii," în 1887 A.C. Cuza găsește printre hârtiile lui poezia "Kamadeva" iar în 1888 apare la Junimea citind traducerea impecabilă a lui Lais de Augier, colaborator la Fântâna Blanduziei, aproape complet reabilitat, stare recunoscută și de G. Călinescu.

Se descrie paralizia generală câștigată cu remiziuni și tablou staționar dar deficitul demențial domină și acolo scena simptomelor, cum nu s'a întâmplat la Eminescu stăpânit de tulburări ale afectivității.

În 1889, luna Martie, la câteva luni înainte de a muri, Vlahuță îl vizitează în sanatoriul drului Al. Șuțu și-l vede dispus să scrie poezii, nu-i găsește niciun fenomen demențial și asta în faza finală a paraliziei generale progresive (!???).

Astfel ajungem la 15 Iunie 1889 ziua morții lui Eminescu. Este cazul să ne întrebăm care a fost cauza morții sale? Un paralic general, se mai vedeau astfel de cazuri acum câteva decenii prin ospiciile de cronici de la Jumbolia, ajungea la o stare de marasm general, în niciun caz nu a fost așa Eminescu.

Mai toți sunt de acord că s'ar fi sfârșit printr-o sincopă cardiacă. De ce sincopă cardiacă? Într'un studiu anterior subliniam faptul că

tratamentul cu mercur, recomandat de doctorul din Botoșani Iszac, nu putea avea nici un efect asupra afecțiunii doar eventual să intoxice organismul mai ales dacă nu aparținea unui luetic. Poate asta să explice moartea lui Eminescu? Același efect inofensiv îl aveau și iodurile cu care zice P. Rezuș că se tratau Eminescu și Veronica lui, probabil cu efecte tonice cum erau recomandate aceste substanțe până mai ieri.

Enigma morții lui Eminescu poate să rămână fără răspuns într-o veșnicie din cauză că autopsia a fost executată de dr. Șutu și asistentul său și nu de un anatomo-patolog calificat ca V. Babeș, și dacă nu a fost chemat el să facă acest lucru înseamnă că protipendada avea ceva de ascuns. Babeș era foarte strict cu colegii săi de medicină în publicațiile lui oricine poate citi cam la ce nivel se ridica pregătirea lor profesională. Peste ani, severul Babeș va fi pedepsit pentru probitatea lui, va fi scos de la catedra de microbiologie înlocuit cu Ion Cantacuzino, renumele acestuia a reușit să estompeze fapta criminală de care marele savant Babeș a suferit până la moartea sa.

Nu avem un buletin medical asupra autopsiei făcută lui Eminescu. Despre ulcerările cerebrale vorbesc ziarele, dacă ele au existat obiectiv, atunci poate Harieta și mai târziu Arghezi să fi avut dreptate că Eminescu a murit lovit de piatra lui P. Poenariu. Dar G. Marinescu (nu N. cum îl citează de două ori ignorantul P. Rezuș) nu-și amintește de ele. După descrierea lui macroscopică (examenul microscopic nu s'a executat) nu există semnele unei paralizii generale progresive verificată pe masa de autopsie. Ingroșarea meningelor în regiunea frontală se găsește mai la tot al doilea creier mai ales cu psihoză cronică fără substrat anatomic.

Prin toate aceste criterii cad și descrierile internistului Bacaloglu, în studiul său din 1939 asupra sifilisului terțiar trecut în paralizie generală progresivă la Eminescu, de natură câștigată.

În concluzie, M. Eminescu nu a suferit de sifilis congenital fiindcă:

1. Nu există dovezi că părinții lui ar fi fost sifilitici.

2. Boala a apărut la peste 30 de ani, vârstă la care sifilisul congenital se manifestă de mult sau mai apoi nu mai apare fiindcă nu există.

3. Nici la mamă (nasteri premature, feți născuți morți) nici la frații săi nu se găsesc semne somatice de sifilis congenital. La fel nici la Eminescu poetul.

4. Boala lui Mihai, între 1883-1889, nu a fost caracterizată printr-o demență progresivă, moartea survine în urma unei sincope cardiace (intoxicație cu mercur?)

5. Bolile lui Eminescu înainte de 1883, inclusiv ulcerele de la picioare, nu sunt de natură luetică. Am arătat în alte studii de ce nu.

Tabloul afecțiunii lui Eminescu, după cunoștințele medicale actuale și în concordanță cu cele ale medicilor lui Eminescu, pledează pentru existența unei psihoze maniaco-depresivă fără semne demențiale și fără substrat anatomic. Există o predispoziție ereditară pe linia ascendenților mamei.

De ce literații de astăzi continuă în impostura lor să-i atribue marelui Eminescu o boală ce el nu o avea? Explicația este multiplă: în primul rând au clădit un edificiu postulând că după 1883 a urmat întunecimea în viața marelui Eminescu și acum este greu să-și schimbe optica, să recunoască, că au greșit fiindcă multe ar trebui luate de la început.

În al doilea rând, ar trebui revizuiți o serie de eminescologi deveniți monumente intangibile, ca G. Călinescu și din păcate și Perpessicius cu toată munca sa titanică dedicată lui Eminescu.

Și nu în cele din urmă se pune problema dacă nu cumva în manuscrisele lui Eminescu, ținute sub lăcat, se găsește răspunsul la toate nedumeririle noastre.

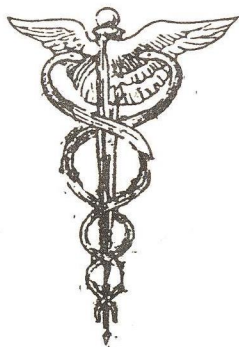
Până atunci este de admirat coaliția dintre protipendada de ieri și proletarii de azi în ascunderea adevărului care mai de vreme sau mai târziu oricum va triumfa.

Eminescu a fost psihotic dar nu dement, a suferit de o nebunie de care Jaspers referitor la Hoerderlin susține că deschide ferestre în spre absolut.

Astfel trebuiesc revizuite toate ideile din timpul bolii lui Eminescu, analizate cu logica mai profundă a psihicului eliberat către marile probleme după cum se întâmplă în atare îmbolnăviri. Eminescu a avut o existență nefericită dar nu a murit la 33 de ani ci la 39, cei șase ani se cer reîntegrați în matca lor. Acest deziderat se impune mai ales că trăim astăzi centenarul anilor lui de boală. Ei ne obligă la adevăr și realitate.

Termin cu o referință personală: Am părăsit literele după ce l-am audiat pe D. Popovici despre Eminescu, într-o epocă în care marele poet era înlocuit cu un oarecare A. Toma. Am urmat medicina și dacă am adâncit studiul ei descopăr în acțiunea mea astăzi un rost bine definit din partea destinului și anume, mi s'a fost scris în cartea vieții să-mi închin zilele, muncii de lămurire a bolii lui Eminescu. Lucrarea aceasta o consider drept cea mai valoroasă a mea. O pun cu mult înaintea tuturor celorlalte.

Când oamenii vor înțelege și vor merge pe urmele ei, cultura românească va avea fericirea cunoașterii adevăratului Eminescu, a celui ce-a știut călca întunerecul bolii, înălțându-se ca Luceafărul cerului, în Absolut.

Aici nu este vorba de o dilemă medicală asupra unui diagnostic ci de cunoașterea operii celui mai mare artist al nostru, Mihai Eminescu.

3 August 1985

OVIDIU VUIA

MIHAI EMINESCU

TRECUT-AU ANII...

Trecut-au anii ca nouri lungi pe șesuri
Și niciodată n'or să vie iară,
Căci nu mă încântă azi cum mă mișcară
Povești și doine, ghicitori, eresuri,

Ce fruntea-mi de copil o nseninară,
Abia nțelese, pline de ntelesuri,
Cu-a tale umbre azi în van mă mpresuri,
O ceas al tainei, asfințit de sară.

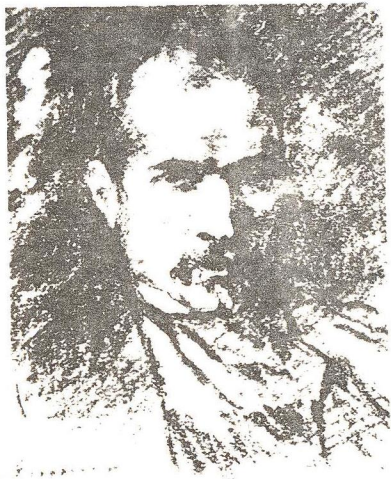
Să smulg un sunet din trecutul vieții,
Să fac, o suflet, ca din nou să tremuri,
Cu mâna mea în van pe liră lunec"

Pierdut e totu'n zarea tinereții
Și mută-i gura dulce-a altor vremuri,
Iar timpul crește în urma mea ... mă ntunec!

UN GENIU ROMÂNESC: Pictorul Nicolae Grigorescu

de NICOLAE NOVAC

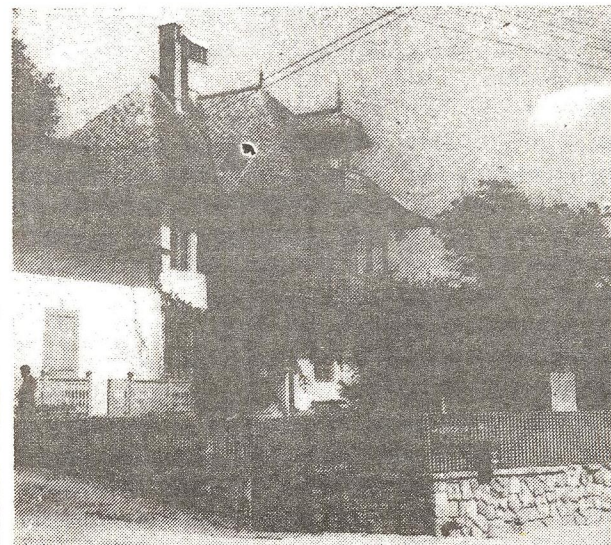

Fără nici un pic de indoliență, putem spune că Nicolae Grigorescu a fost, este și va rămâne încă multă vreme, cel mai mare pictor pe care l-a dat neamul românesc. Faptul acesta a fost recunoscut nu numai de noi Români, ci de către toți marii critici de artă europeni. Enciclopediile, lexicoanele și dicționarele de artă ale Europei, și în special cele germane și franceze, descriu viața și opera lui Grigorescu în amănunt. Menționăm aici doar două din cele mai mari și mai cunoscute: "Allgemeines Lexicon der Bildenden Künstler", publicat de Ulrich Thieme și Fred. C. Willis (Vol. 15, Leipzig, 1922), în care găsim o amănunțită biografie a pictorului român; și "Dictionnaire Critique et Documentaire des Peintres, Sculpteurs, Dessinateurs et Graveurs de tous les temps et tout les pays", apărut la Paris (1924) sub direcția lui E. Benezit, care-și încheie descrierea vieții și operei lui Grigorescu, cu aceste calde cuvinte de apreciere: "Grigorescu ocupă astăzi un loc de onoare în România, dar aceasta nu este decât o dreptate parțială, căci el are dreptul la o admirație universală".

Acest "rapsod al pământului nostru" cum îl numește, pe bună dreptate, poetul și scriitorul Alexandru Vlahuță, s'a născut la 15 Mai, 1938, în comuna Pitaru din apropierea Bucureștiului, dintr'o familie de țărani. "Genialul artist, care prin opera sa magistrală va plasa pictura românească la rangul celor mai ilustre școli", cum spune Benezit, a fost cel de al șaselea născut dintr'o familie de șapte copii. Pierzându-și tatăl, la vârsta de cinci ani, micuțul orfan împreună cu mama văduvă și restul familiei, se mută la București. Aci, învață carte cu catihetul bisericii Sfântul Gheorghe și

își începe cariera de pictor la vârsta de 10 ani, intrând ca ucenic la un pictor de icoane. Timid și taciturn, cum ni-l descrie Vlahuță, tânărul Grigorescu pictează pe lemn icoane de sfinți pe care le semnează Nicu și pe care le vindea pe piață pentru a-și câștiga "un ban de buzunar" și pentru a-și cumpăra vopsele de care avea nevoie și a fi de folos în același timp familiei împovărate. Acest episod din viața lui Grigorescu ne este descris de el însuși, nespun de emoționant, în amintirile sale: ". . . am început să fac singur icoane. Era vară. Dumineca mă duceam la obor. Imi așterneam hăinuța jos, îmi întindeam marfa pe ea, și-mi așteptam mușterii, ca orice negustor. Treceau femei sărace, oameni dela țară, mă întrebau cine le-a zugrăvit, le spuneam că eu . . . și cumpărau, bieții oameni, ziceau că-s icoane cu noroc, de la copil nevinovat. Doamne, cu ce bucurie am venit acasă după cea dintâi afacere a mea! Făcusem vr'o zece sorcoveți — și când i-am pus mamei în mână, s'a uitat la bani, apoi la mine, și m'a întrebat îngrijată de unde-s, că eu lucrasem pe-ascuns icoanele. Când i-am spus, m'a sărutat, a dat să zică ceva și s'a întors repede cu fața spre fereastră, că-i venea să plângă. Acea a fost, poate, cea mai fericită zi din viața mea . . ."

Tot cu numele de Nicu va semna mai târziu și icoanele care le lucrează pentru mănăstirile Zamfira și Căldărușani din apropierea Bucureștiului.

Casa memorială Nicolae Grigorescu din Cimpina

Încă de la vârsta de 14 ani, "Nicu Zugravul" cum începuse a i se spune, își pune în gând să plece la Paris, cetatea luminii, care atrăgea pe toți artiștii timpului, pentru a-și continua și perfecționa studiile și începe să învețe singur limba franceză. Pentru a-și procura banii necesari călătoriei, pictează și-și vinde tablourile singur. Opera sa cea mai de seamă din acest timp este marele său tablou istoric "*Mihia scăpând stindardul*", pe care îl cumpără prințul domnitor Barbu Știrbei cu o sută de galbeni.

Deși foarte tânăr în comparație cu alți pictori bisericești, Nicu Zugravul este deja considerat ca cel mai talentat din tre ei. "*Fuga în Egipt*" dela mănăstirea Neamțu, prin frumusețea, armonia figurilor, intensă poezie și forța culorilor, lasă să se întrevadă ceea ce va fi mai târziu marele artist", spune Benezit. Ca să continue apoi: "Picturile bisericii Sfinții Arhangheli din mănăstirea Agapia, se numără printre producțiile cele mai remarcabile ale picturii bisericești, amintind puterea de expresie a marilor maeștri ai Renașterii". Pentru aceste picturi dela mănăstirea Agapia efectuate între anii 1859-1861, Grigorescu primește trei mii de ducăți. O sumă mare pentru acele timpuri, care-i permite realizarea visului său din copilărie, adică plecarea la Paris.

Vizitând mănăstirea Agapia, Primul Ministru și Ministrul de Interne al Principatelor Unite, Mihail Kogălniceanu, este atât de impresionat de arta tânărului pictor, încât îi câștigă o bursă de studii, și astfel, la vârsta de 23 de ani, Nicolae Grigorescu pleacă în 1861, peste Budapesta, Viena și Muenchen, la Paris. Aci, lucrează câțva timp în atelierul pictorului J. M. Cornu, mutându-se apoi la Fointanebleau unde face cunoștință cu arta și curentul școlii Barbizon, mult mai aproape și mult mai identice cu spiritul său creator. Rămâne aici timp de trei ani, studiind serios în acest mare centru intelectual din acele timpuri. Marele său talent se formează astfel sub influența viguroasă a lui Courbet, împărechind grandoarea viziunii lui Millet și Theodore Rousseau cu amănuntul delicat și tehnica impecabilă a lui Corot, cei mai mari artiști ai acelei vremi.

Dintre tablourile pictate în acești trei ani, istoria artelor remarcă: "Aproape de Barbizon", "Femeie bătrână din Chailly", "Țărancă franceză" și în special "Apus de soare la Barbizon" despre care criticul și istoricul de artă francez Benezit spune că: "niciodată o viziune mai intensă a majestuoasei grandori a serii n'a fost tradusă cu mai multă

Păstorașul -----
de Nicolae Grigorescu

emoție poetică". Toate aceste tablouri, și încă alte câteva, au fost cumpărate de către amatorul de artă A. Simu, pentru muzeul său recent înființat la București.

Dorul de țară îl face să se întoarcă în România în anul 1864, unde rămâne până în anul 1867. Călătorește mult prin Muntenia și Moldova și în acest timp, după cum remarcă lexiconul german dela Leipzig, pune pe pânză, pe lângă acele nemuritoare figuri de evrei ce amintesc arta lui Rembrandt; ciobanii și ciobănițele patriei sale și scene din viața Țiganilor. "Nimeni, în afară de Rembrandt n'a redat cu atâta putere caracterul rasei semite" spune Benezit. Și la fel, tot el spune că, tablourile sale cu Țigani, amintesc intensitatea marelui pictor spaniol Goya.

Cei trei ani petrecuți în România au mărit considerabil orizontul artistic al genialului pictor, îmbogățindu-i opera de poet al culorilor cu nemuritoarele lui țărânci și ciobani ce trăiesc pe pânzele lui o viață intens și specific românească, sau acele "care cu boi", în care vezi parca și răsuflarea animalelor.

În 1867 se reîntoarce în Franța unde rămâne până în a-

Nicolae Grigorescu - Țărâncă torcând

nul 1870, expunând în anul 1869 tabloul "Lagăr țigănesc" la Muenchen, în Germania.

Întors în patrie, Grigorescu deschide prima sa mare expoziție de tablouri în anul 1873 la București, expunând la trei sute de tablouri, din care vinde aproape jumătate, asigurându-și astfel o viață liniștită și fără griji materiale. Întreprinde o călătorie prin Italia, Grecia și Turcia, ca întors acasă să se înroleze voluntar în armată și să ia parte la războiul pentru Independență din 1877 contra turcilor și la luptele soldaților români pe care-i va immortaliza în marele și splendidul său tablou "Atacul dela Smârdan", în care cântă, în forme și culori, vitejia ostașului român, pe care, la fel, îl immortalizează în "Gornistul".

Cântăreț al plaiurilor mioritice de pe Valea Prahovei, Grigorescu a pus în culori, ceea ce George Enescu avea să pună în melodiile din "Rapsodia Română"; Vlahuță în proza din "România Pitorească", iar Coșbuc în poeziile sale inspirate din viața dela țară.

Către sfârșitul vieții, își contruiește o casă și un atelier propriu la Câmpina, la poalele mândrilor Carpați, unde se mută în anul 1904 și unde marele cântăreț al ciobanilor și ciobănițelor, al carelor cu boi și al turmelor de mioare, închide ochii în ziua de 21 Iulie, 1907.

Aceasta este, pe scurt, viața unui copil sărac, rămas orfan de mic, care, fără prea multă școală, prin voință, curaj și muncă intensă, a dus faima numelui de Român în toată Europa, fiind recunoscut și socotit de către criticii și istoricii de artă ai Europei ca unul dintre marii pictori ai timpului său. Cum, aici în Statele Unite, se știe prea puțin despre el, am crezut că este potrivit a-l face cunoscut tineretului nostru, acum când se împlinesc 60 de ani dela moartea sa, căci viața sa, poate fi un exemplu pentru noi toți. Nicolae Grigorescu este imaginea vie a celui om din parabola lui Isus, care, primind "talantul" nu l-a ascuns, nici nu l-a asvârlit între spini, ci l-a întrebuințat în așa fel ca să aducă roade bogate. Spre mulțumirea sa personală, a Neamului din mijlocul căruia s'a ridicat și a lui Dumnezeu care l-a învrednicit cu marele său talent și geniu, și căruia, Grigorescu i-a cântat cei mai frumoși psalmi de laudă, încă din fragedă copilărie, în picturile de prin bisericile și mănăstirile românești.

ASPECTE DIN ISTORIA ROMÂNILOR ÎN LEGĂTURĂ CU ISTORIA OMENIRII

Era nouă pentru omenire, așa-zicând purificată prin proba de foc a celor două războaie mondiale, va fi era omului mai binevoitor față de aproapele lui, sau era omului care va trăi din nou și mai intens prin infra-structurile lui. Aceasta va sta în puterea celor cari vor sădi pacea între popoare, care ca niciodată înainte n'a fost mai mult râvnită de omenire ca acum.

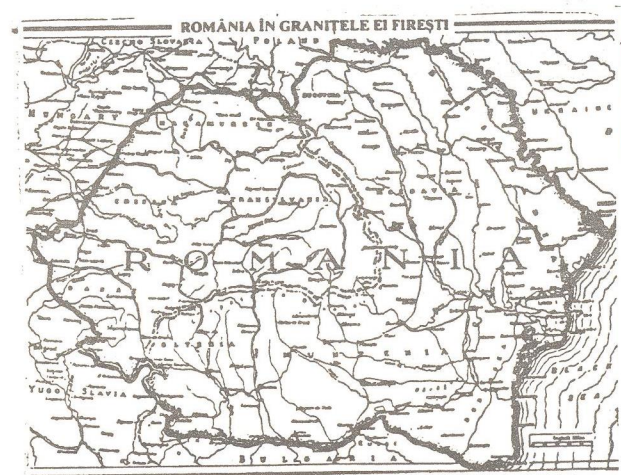
Sperăm și ne rugăm că se vor evita și repara unele greșeli dela încheierea celor două războaie mondiale, ca astfel, dela început să se preîntâmpine, în mod radical, orice motive sau pretexte de iscare a unor noi conflicte sângeroase. Nu există în lumea conștientă a cuvântătoarelor lucruri cari ar necesita o tranșare în maniera forte a războaielor și totuși omenirea, de când o pomeneste istoria, mereu a avut mai mulți ani de războaie decât de pace.

De altfel, partizanii războaielor se recrutează din sânul popoarelor cari, în tot lungul istoriei umane, au cultivat aceste specifice virtuți cari aparțin în rang, exclusiv instinctelor primare-bestiale. În teză generală însă nu există popoare războinice, ci conducători și agenți interesați cari speculează anumite înclinațiuni predispozante, mai mult accentuate la unele națiuni decât la altele. Douăzeci de secole de civilizație umană bazată pe fundamentele învățaturii lui Isus, nu au putut să împiedice, dar nici măcar să atenuieze virulența acerbă a acestor întunecate și nefaste porniri omenesti.

Dacă peste acest materialism prevaricator al timpurilor în care trăim, nu va sufla vântul unui idealism creștin, înălțător, zadarnice sunt opintirile și eforturile în spre o lume mai bună, mai dreaptă și mai înțelegătoare. În orice caz, diagnosticul moral

care se poate pune de pe acum omenirii secolului al XX-lea este funest și descurajant. Viața nu face salturi și progresul rezultă din evoluție și nu din revoluție. Conformismul politic și moral pe care au încercat să-l impună popoarele dictatorii Europei, este incompatibil cu atributele naturale ale firii omenesti.

În România, sistemul democratic cât și cum a funcționat a avut meritul țăranilor și muncitorilor din fabrici, cari aveau chemarea să pună stăpânire pe destinele politice și sociale ale țării. La ce proporții vajnice a dat loc acest conflict între fiii satelor emancipați prin studii și ciocoismul orașelor care simțea că-i fuge pamântul de sub picioare, se poate vedea în tabloul indecent al compromisurilor politice felurite pe care-l făcea clasa putredă și coruptă. Lupta era cu atât mai dâră cu cât armele erau inegale. De o parte, tineretul proaspăt răsărit dela sate, sincer, entuziast și încrezător în idealul neamului a cărui pulsație o simțea în propriile vine, dar vlăguit de privațiunile unei vieți școlare îndârjite, iar de altă parte, hidra inciocoită care având experiența abilităților rafinate și a șmecheriilor bizantine acumulate, precum și tihna unor bogății materiale strânse prin furt și joc de cărți, își arunca tentaculele de corupție în toate domeniile de viață românească.

Cu tot mormanul de jertfe dat de România în războaiele prin care a trecut a rămas și va rămâne, sunt sigur, stocul necesar al elementelor vrednice și conștiente, care având sudura și contactul cognitiv cu nevoile reale ale țaranului și peste tot ale muncitorului manual și intelectual, să ducă torța triumfătoare a principiilor de sinceră și veridică democrație, dând astfel vieții românești cursul pe care-l merită.

Sunt multe piloanele pe cari va trebui sprijinită arcada păcii în lume și sugestiile cari se fac în această privință sunt multe și fascinante în expunerea lor. Dar sunt încă imponderabile ale momentului de față cari scapă de sub ochiul cât de vigilant al examinatorului și cercetătorului, așa că este aproape imposibilă o deducție de pe acum, a celor ce vor urma în viitorul apropiat.

Trăiește în Pace

"Peace based on partition cannot be true peace. Put simply: Nothing can justify the continuing and permanent division of the European continent. Walls of partition and distrust must give way to greater communication for an open world..."

(Pres. Reagan at U.N. Gen. Assemb. 40th Anniv. 10/85)

Răspuns

există o femeie cu ochii ca zodiacul
îmbrăcată în ceață și ape
ea vede inele de lumină printre copaci
și cu un gest
ea poate obține tot ceea ce vrea

există un semn pe scoarța acestui copac
dar ea vrea să fie sigură
pentru că știți și dumneavoastră
uneori cuvintele
au două înțelesuri

există o plajă
printre lagunele de lumină
stoluri de pescăruși precum timpul
se rotesc deasupra valurilor
țipînd plecînd revenind

în pădurea deasă
există o pasăre ce cîntă uneori
cînd îi dau un sărut
buzele ei se deschid
precum zăpada ce se topește

ție nu ți-e frică de moarte? m-a întrebat
nu știu am spus nu-mi amintesc nimic
despre nașterea sau moartea mea
eu trăiesc ca și cum nu m-aș fi născut
și nu voi muri niciodată

Flaviu Cristian

ADIO, ANULE BĂTRÂN

James Whitcomb Riley

Adio, anule bătrân, adio!
Ne-am avut bine--eu cu tine;
Ne-am veselit pe multe căi
Și acum, când tragi către moarte,
Aducându-mi aminte de zilele line,
Imi vine greu a zice, "Adio--
Adio, anule bătrân, adio!"

Adio, anule bătrân, adio!
Văzut-am și suspine--eu cu tine;
Necazuri triste ne-a făcut soarta;
Acum, când curând te ajunge moartea,
Aducându-mi aminte de acele suspine,
Imi vine bine a zice, "Adio--
Adio, anule bătrân, adio!"

(Romanian translation By

SYLVIA BOGDAN

GOOD-BY OLD YEAR

Good-by Old Year, good-by!
WE have been happy--you and I;
We have been glad in many ways;
And now, that you have come to die,
Remembering our happy days,
'Tis hard to say, "Good-by--
Bood-by, Old Year, good-by!"

Good-by, Old Year, good-by"
We have seen sorrow--you and i,
Such hopeless sorrow, grief and care,
That you, have come to die,

Remembering our old despair,

'Tis sweet to say, "Good-by--
Good-by, Old Year, good-by!"

FORMELE MATERIALE SUPERIOARE-- TEMA DE CERCETARE A SECOLULUI 21

Am arătat într'un articol precedent unele experiențe ce au condus la evidențierea unor forme materiale superioare. Printre cercetătorii de frunte în acest domeniu, cu mândrie putem spune, se află și un număr important de ingineri, fizicieni, chimiști și biologi din România.

Printre aceștia se evidențiază: Acad. prof. dr. Eugen Macovschi, colectivul de ingineri, fizicieni și biologi conduși de dr. Florian Crețu și mulți alții.

Deși de o importanță primordială, aceste experiențe nu sunt deloc stimulate nici în est, nici în vest; ba, chiar limitate și oprite. Paradoxal, dar o formă subtilă de inchiziție a științei încă funcționează în lume. În România și celelalte țări comuniste, aceste cercetări nu sunt dorite de oarece conduc în mod evident la concluzia existenței și a unor forme nemateriale ce se situează dialectic deasupra formelor materiale, culminând cu un principiu sau spirit suprem. O astfel de concluzie evident, ruinează complet doctrina materialismului dialectic, deci temelia comunismului.

În vest, de asemenea, nu sunt dorite de oarece evidențiază unele aspecte generate de egoism și lăcomie și inutilitatea unei vaste industrii și societăți de consum. În virtutea acestor cercetări, pentru prima dată capătă explicații științifice multe fenomene și experiențe ce păreau de domeniul fantasticului--relatările biblice, fenomenele O.Z.N., E.S.P., etc.

Subreda ipoteză împăciuitoare a lui Einstein asupra existenței unui eter material, cu suport absolut și mediu al propagării undelor

electromagnetice, în fapt neadmisă de marea majoritate a fizicienilor din lume, cade acum complet în virtutea acestor cercetări și se oferă lumii nu numai viteze cu mult superioare celei a luminii, dar și posibilități tehnice fără precedent ca levitația, rezolvarea definitivă a problemelor energetice, expansiunea în cosmos, etc.

Un mare rol îl vor avea de asemenea aceste cercetări în medicină și în îmbunătățirea și prelungirea vieții oamenilor. Electronografia, una din realizările în acest sens, pune în evidență faze incipiente ale unor boli și dereglări fiziologice ce n'ar fi putut să fie nici măcar bănuite prin metodele tradiționale de analiză și diagnosticare din medicină. Ba mai mult, se poate pune în evidență starea emoțională, afectivă și chiar starea de dezvoltare spirituală.

Ceea ce este foarte neplăcut multora chiar și din S.U.A., fie și numai electronografia, ce constituie doar un restrâns și particular domeniu de cercetare a formelor materiale superioare, arată evident inutilitatea ba chiar și toxicitatea de exemplu, a unui număr covârșitor de "produse alimentare" ca, produse conservate și mai ales cele din carne, produse sintetice și cele cu conservanți și aditivi, produse ultraprocesate, etc., fără a mai pune la socoteală tutunul, cafeaua și drogurile care deja sunt cunoscute pentru efectele lor toxice.

Pământul poate deveni din nou un rai pentru omenire, iar știința și cercetările în domeniul formelor materiale superioare, dacă pericolul nuclear va fi depășit, probabil va apropia mult lumea de acest ideal.

Inginer fizician
Corneliu Constantinescu

NOTE. Celor doritori de cunoaștere le recomand cu căldură o carte scrisă în S.U.A.: Baird T. Spalding, Life and Teaching of the Masters of the Far East, De Vorss & Co., Publishers, P. O. Box 550, Marina del Rey, CA 90294).

De asemenea voi fi bucuros să ofer o amplă bibliografie, să corespund și să discut cu toți cei ce vor fi interesați în acest domeniu.

GANDURI DESPRE C.R.C.

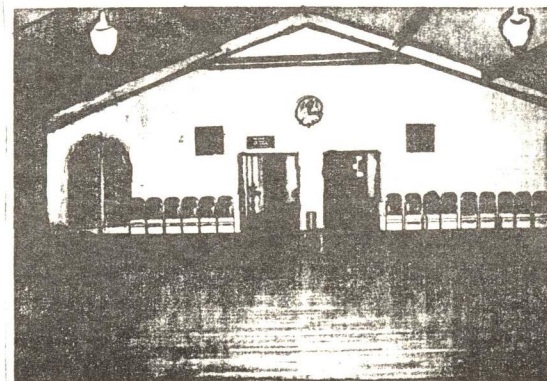

De ani de zile--și sunt mulți, personal și mulți alții, care au trecut pe aici, când și cât am putut, am sacrificat timp, am suportat călătorii și îndurat oboseli, de care nu ne-am plâns și, pe traseu, am cheltuit averi, de care nu ne legăm (personal nu păstrez pentru mine decât strictul necesar, ca să-mi trăiesc viața de pe o zi pe alta). Le-am făcut și suportat pe toate, ca să putem fi împreună, cât mai mulți. Rezultatul:

Mulți au venit și trecut printre noi, în acest loc și multe altele, ca diferite hale, la sârbi, ruși, norvegieni, etc. și, cum au venit--mulți-- așa au plecat, ... ca rața prin apă, fără să lase urme, sau să-și aducă aminte, să mai treacă pe aici.

Cu mici excepții, dintre cei care au inițiat și cei care au trecut pe aici, mai sunt încă, în acest loc, care se cheamă Casa Română & Capela, loc cumpărat și susținut, cu mari sacrificii și, lunare emoții, cu întrebări și temeri, dacă mai putem continua și plăti, datoriile pe care le mai avem de plătit, ca să putem păstra ceea ce avem aici (o C.R.C.).

Cum vedeți:

--Avem, o sală mare și frumoasă, curată, dotată cu toate cele de trebuință și în conformitate cu cerințele legale....

--Avem un acoperiș deasupra capului, un adăpost;

--Avem un loc unde ne putem vedea, întâlni și sta de vorbă și

--Avem o adresă unde, cei care doresc, pot să scrie și să ajute, cum pot și cât pot;

Chiar prezența
este binevenită.

Îndemnul meu este:
Ajutați Casa Română & Capela.

Capela, cu ajutorul tuturor,
poate deveni, în scurtă
vreme, o biserică.

Alex Blaga

Spre știință--

BISERICA, nu este numai
un locaș de zid,

ci este totalitatea celor care cred și se
roagă, împreună, oriunde și la nevoie,
chiar în aer liber, sub bolta cerească....

A.B.

 TĂLMĂCIRI
din LIRICA
UNIVERSALĂ

O PIERDERE MARE ȘI UN CÂȘTIG TRIST

Nimic nu poate explica și cu atât mai puțin, justifica faptul că o lucrare întocmită cu deplină competență și atât de necesară oricărei culturi naționale a ajuns peste ocean, fără să fi fost publicată în țară, cu toate că nu are implicații politice. Rușinea cade, înainte de toate, pe editura din Cluj, pe Asociația Scriitorilor din Cluj, al cărei fost secretar, e acum președintele Uniunii Scriitorilor din România. Desigur, s'o fi invocat motivul lipsei de hârtie. Dar, de-a-lungul câtorva ani, dacă ar fi existat responsabilitate față de literatură și cultură, s'ar fi putut rezolva "problema" hârtiei pentru o lucrare cu adevărat necesară.

Este vorba, cum se va vedea numaidecât, de o foarte spontană antologie a poeziei universale, alcătuită cu iubire și pricepere de un profesor al Universității clujene, D-l Ilie Racoveanu. La ce o fi slujit hârtia cuvenită acestei cărți și cine o fi imprimat copacilor din pădurile noastre un alt destin?

Ceva important și de neînlocuit în viața literară a țării a ajuns să-și caute un sens în exil. E o mare pierdere pentru cei din țară. Pentru cei din exil, pentru o mică parte din cei din exil, e, desigur, un mare câștig...Știu eu?

Vasile Versavia

Tălmăciri din Lirica Universală

O antologie a liricei universale, cum este bunăoară aceea a lui Hans Magnus Enzensberger, n'a existat și nu există încă în România. Găsim, în schimb, în revistele literare din țară, mai ales în acelea din perioada interbelică, un număr impresionant de tălmăciri valoroase, care, adunate și grupate pe autori, ar putea să formeze o asemenea antologie.

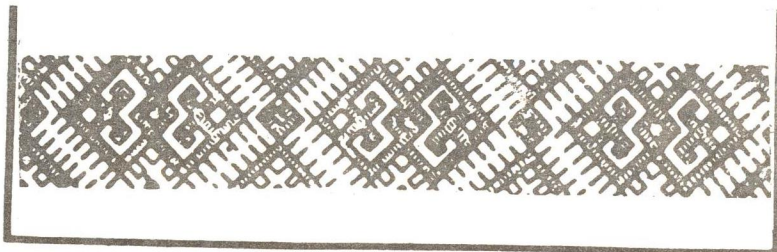
Cu ani în urmă, dornic de a umple un gol, am luat hotărârea de a colecționa aceste tălmăciri și de a le completa, ori de câte ori era cazul, cu unele traduceri inedite, pe care le aveam de la Eugeniu Speranția, Grigore Popa, Dumitru Florea-Rariște și alți prieteni. A rezultat astfel o vastă antologie unde au fost incluși cei mai de seamă poeți ai omenirii, de la Dante încoace.

Din această lucrare n'am reușit să public decât un volum. A apărut în 1972, în editura Universității clujene și este consacrat exclusiv liricei din secolul al XIX-lea. Celelalte tălmăciri au rămas în dosare. Trebuiau să aștepte încă multă vreme până la întâlnirea sau reîntâlnirea cu cititorii.

În clipa de față ele se găsesc în California. Le-am adus dintr-o țară liberă unde se aflau în custodie. Vor apărea de acum înainte în Buletinul Casei Române, una din publicațiile reușite ale românilor din diasporă.

Încep cu Rainer Maria Rilke, prietenul lui Ștefan George și al lui Paul Valéry, idolul lui Ion Pillat și al lui Lucian Blaga, care, după cum se știe, a fost tradus și admirat în lumea întreagă.

I. Racoveanu

RAINER MARIA RILKE
1875-1926

Vecinul

Vioară străină, vii în urma mea?
În câte orașe depărtate vorbea
noaptea ta singură către a mea?
Sute te cântă? Sau cineva?

Sunt în toate orașele de nețărnut
din aceia cari fără de tine
de mult în valuri ar fi pierit?
Și de ce mă lovești pururi doar pe mine?

De ce eu sunt vecinul acelor mereu
cari te silesc să cânti, cu fețe nfricate
și spre a spune: viața-i un lucru mai greu
decât greutatea lucrurilor toate.

(Eugen Jebeleanu)

Zi de toamnă

Doamne, e timpul. Vara a fost lungă.
Așează-ți umbrele pe ceasul de soare
Și din câmpuri lasă vântul să ajungă.

Dă fructelor cerutul lor prinos,
Mai dăruie-le încă două zile calde
Și fă nectarul cerului să scalde
Tăcutul vin din boabele de jos.

Nimeni în toamnă nu-și mai face casă.
Cine e singur, singur se desparte.
Vom scrie lungi scrisori și cu o carte,
Unde tăcerea pe alei apasă,
Vom rătăci stingheri prin frunze moarte.

(Vintilă Horia)

Amintire

Și iarăși aștepti, aștepti ce pare venit
viața să ți-o mărească la nesfârșit.
Aștepti ce de altă tărie ține,
ce-i unic, puternic din cale-afară,
trezirea pietrelor,
adâncimi întoarse spre tine.

În culoare crepusculară
pe etajere apun
volumele în aur și brun.
La țări te gândești, ce-ai străbătut,
la chipul și la veșmântul
unor făpturi pe cari le-ai pierdut.

Și știi dintr-o dată: aceasta a fost,
și te ridici și în față vezi spaima
figura și taina
unor ani ce-au trecut.

(Lucian Blaga)

Amintire

Ceas greu

Cine plânge-acuma undeva pe lume,
fără să știe de ce plânge anume,
mă plânge pe mine.

Cine râde noaptea undeva pe lume,
fără să știe de ce râde anume,
râde tot de mine.

Cine umblă-acuma undeva pe lume,
fără să știe încotro anume,
vine către mine.

Cine moare-acuma undeva pe lume,
fără să știe de ce moare anume,
se uită spre mine.

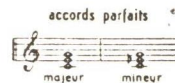
(Miron Radu Paraschivescu)

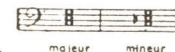
Cântec de dragoste

O, cum să-mi apăr sufletul, ca nu cumva
de-al tău să nu se-atingă? Cum să fac
ca de pe tine pe-alte lucruri să-l strămut?

Oh, bucuros adăposti-l-aș undeva
în locu-acela solitar, necunoscut,
ce tace când adâncul tău dă zvon.
Ci toate câte ne ating, pe rând, pe noi

ca un vrăjit arcuș ne împreună,
scoțând din două corzi același ton.
Și ce violonist ne ține în mână?
O, dulce cântec!

(Ștefan Aug. Doinaș)

Poetul

Te depărtezi de mine, oră,
Aripa ta îmi sapă-o rană;
Dar buzele-mi ce vrei să facă
Și noaptea mea și ziua-mi vană?

Eu n'am iubită și n'am casă
Și nici-un loc să poposesc;
Mă dărui lucrurilor care
Se'mbogățesc și mă gonesc.

(Ion Sâmbăvescu)

Sonete către Orfeu
I, 5

Nu stelă ridicați-i. Numai roza
să-i înalțe n floare an de an prinos.
Căci el Orfeu e. Cu metamorfoza
în fel și chip. Tânjim fără folos

spre nume noi. O dată pentru toate
Orfeu e, cel ce cântă. A venit,
s'a dus. Dar nu e mult, când rozei mate
el nopți și zile-a supraviețuit?

El trebuie--de-ați pricepe--să dispară,
chiar dacă-i bântuit de spaime grele.
Când vorba-aici prezența încă-i spune,

el dincolo-i, și ne nsoțit. Zăbrele
de liră mâna lui eliberată.
Trecând spre alt tărâm, el se supune.

(Ștefan Aug. Doinaș)

Orpheus Crossed the River Styx into Hades, the realm of Pluto. Rowing the boat is Charon, who ferried souls across the river. Orpheus stands in the center of the boat with his lyre. Orpheus went to ask that his wife Eurydice be returned to earth.

Ștefan Baciuc

"POEMELE POETULUI ȘTEFAN BACIU"
(Colecția Start, Madrid, 1972)

În scurta perioadă de liberalizare pe care a cunoscut-o România după 1964, și care a culminat în 1968, literatura română, ca și când ar fi presimțit că primăvara nu va dura, a știut totuși să profite. Între alte fapte ale vieții literare din acea perioadă, care nu mai pot fi nici măcar închipuite acum, se numără și apariția senzationaliei antologii de poezie românească a criticului literar Nicolae Manolescu. În acea antologie era inclus, ca din senin, și poetul exilat Ștefan Baciuc. Reacția unor poeți care și-au batjocorit talentul în epoca proletcultismului a fost violentă, iar argumentele lor, de ordin ideologic și politic, deci nu de ordin estetic, au dus la retragerea cărții de pe piață și la îngroparea ei într-o tăcere artificială--totuși grea.

A fost pentru prima dată când numele poetului Ștefan Baciuc era reconsiderat în numele poeziei, dincolo de ideologie și de aspectele politice ale momentului istoric. Și dacă faptul acesta s'a petrecut o dată, e semn că se va mai repeta. Pentru că Ștefan Baciuc aparține literaturii române prin creația sa, indiferent dacă se va emite sau nu un "decret prezidențial" în această privință.

Volumul acesta este un rezumat al creației și al evoluției sale ca poet, pentru că reprezintă însumarea selectivă a volumelor publicate între anii 1935-1970, chiar dacă, ulterior, creația sa se va fi

imbogătit. Cu toate că un deceniu și mai bine de trudă literară poate modifica imaginea unui scriitor, e totuși prea puțin probabil ca identitatea însăși să se răstoarne, mai ales în cazul unui poet care și-a stabilit identitatea încă de la primul volum de versuri. Și e de reținut aceasta, ca semn al precocității poetului și ca fapt care îl situează pe Ștefan Baciuc într-o anume poziție, dacă nu singulară, în orice caz specifică unei categorii de talente. În poemele scrise la 16 ani și adunate în volumul "Poemele poetului tânăr" nu poți desluși stângăcii firești debutului. Dimpotrivă, uimește siguranța condeiului. Iată, spre exemplu, primele versuri, din prima poezie a primului volum: "E-atât de bine să stai ușor în zi. Să cânti încet, să nu auzi/Cum ierburi cresc, să muști din traiul ca un măr/Să mergi pe drumul neted lângă pomii uzi/Și să visezi cu palma rătăcită'n basme și în păr"(p.23). Îl vom încadra deci pe Ștefan Baciuc în familia poezilor precoc, între care se cuprind Coșbuc și Blaga, Eminescu și Labiș, sau Cârlova. (Și spre a sublinia ideea, vom aminti observația lui Șerban Cioculescu privitoare la Arghezi; Cioculescu observa că Tudor Arghezi nu și-a găsit identitatea de stil, timbrul propriu, decât pe la vârsta de 36 de ani, deși debutase timpuriu, la 16 ani.)

Totuși, o "preistorie," cum se exprimă autorul (p. 19), a evoluției sale există. Ea n'a putut fi evidențiată suficient din motive lesne de înțeles în condițiile exilului. Căci, o seamă de poezii ale începutului său literar publicate între anii 1933-1935 au rămas în revistele vremii. Poate că cea mai importantă absență din acest volum o constituie ciclul "Neîmpliniri" apărut, cum spune autorul (p. 20) "în București în 1941 sau 1943."

În studiul critic care deschide volumul de față, semnat de Lucian Boz se stabilesc câteva note ale poeziei lui Ștefan Baciuc. Să reținem: "De la început și până astăzi, opera lui Ștefan Baciuc stă sub semnul clarității" (p.7). "E o imensă vitalitate ce țâșnește din fiecare vers" (p.9). Amintirea orașului natal "e ca un filon auriu dealungul poemelor unei vieți întregi...E un fel de a stărui

în poveste" (p.10). "Poemele de dragoste" și cele din "Micul Dor" sunt de o delicată și grațioasă factură" (p.11). "Soarele, luna, lampa din odaie aduc o lumină transparentă în poemele lui Baciuc" (p.11). "Baciuc cântă o melodie molcomă care circulă printre cuvinte, purtată de ele. Poemele lui nu demonstrează; ele impun sonorități sufletești, transpuse în muzică și în imagini. Lirismul lui nu e grandilocvent, îmbrățișând cosmosul, ci direct, rafinat, ca o lumină voalată de rampă..." (p.13). În "Poemele poetului pribeag" asistăm, însă, la o "schimbare a metricii," la "înăsprirea imaginilor" și la apariția versului alb (p.14). "Nu întâlnești versuri-accidente..., schițe, zgură, talaș...rămase de pe urma poemelor...Poemele lui Baciuc...nu se pierd într-o furie metaforică, așa cum s'a întâmplat adesea la Ilarie Voronca, lăsând pe cetitor neamărit, amețit..." (p.14).

Aceste câteva predicții ale lui Lucian Boz sunt convingătoare și pot fi verificate la lectura poeziei poetului, deși unele vizează stilul, altele--tematica, altele--psihologia

Într-adevăr, există o transparență calmă și o frăgezime a versurilor lui Baciuc, chiar și atunci când zonele explorate sau percepțiile comunicate sunt mai obscure. Sensul poeziei lui Baciuc e să lumineze și să deslușească lucrurile ori sentimentele asupra cărora se oprește. Din acest punct de vedere, indiferent dacă autorul și-a formulat sau nu explicit un crez ori o năzuință estetică, acest fapt conduce la ideea că poezia e gândită ca mod de cunoaștere și de comunicare, de "descriere" a lumii și a percepțiilor pe care aceasta le produce în noi. Ceeace zice poetul despre iubită, în poemul "Deschidere," e valabil, parcă, pentru tot ce trece în vers. "Pân- dincolo de șira spinării și de vis/Te cunosc și te iubesc, (s.m.) mare și totdeauna înțeleaptă/Prietenă..." (p.39).

Cunoașterea și iubirea sunt motivele adânci ale creației poetice. Ţelul e acela de a transpune în imagine poetică ceea ce a fost deslușit în lucruri și în lume ori în sufletul nostru, pentru ca imaginea să se închege și să se strângă "în litere și în gând" (p.39).

E ușor de remarcat că în poezii ca "Desemn fragil," "Vânătoare," "Sonet," "Ceas de cetit" sau "Pastel ceresc" din volumul "Poemele poetului tânăr" ne aflăm în fața unor poeme pastel.

Dar: ar fi o eroare dacă am avea în vedere ideea tradițională de pastel, care vizează simpla descripție a naturii, ca la Alecsandri, de pildă. Căci aceste poezii pe care le-am menționat descriu nu însușirile lucrurilor în primul rând, ci percepțiile ori viziunea poetului asupra acestora. Nu obiectul este descris, ci imaginea lui în subiect. De pildă, în poezia "Desemn fragil" dăm de "ierburi," de "rouă," de "fluturi," de "flori," etc. Cu aceste cuvinte poți alcătui foarte bine un pastel pășunist. Dar ceea ce uimește e, cum ar zice Nicolae Novac, cu totul totul altceva, e imaginea subiectivă, cea din noi și din senzații; ea e transpusă în expresia verbală. Astfel, lutul e "dulce" (senzație), ca un suc dintre stamine (sugestia senzualității), fluturile nu e un decor, el "scoate o melodie din floare și din mine" (s.m.) iar aerul "miroase" (senzație) o evoluție estetică îndelungată, de la Coșbuc sau Alecsandri, preocupați de descrierea naturalistă, la poezia modernă, în care versul răsfrânge spațiul subiectiv, nu cel geografic, iar cuvintele, în loc să numească lucruri și însușiri, exprimă euritmiiile sufletului în care acestea se răsfrâng. În relația: lumea reală--subiect--expresie verbală, nu primul termen e important când vorbim de lirică, ci al doilea--tărâmul subiectiv. Acesta e punctul de pornire, iar poezia se constituie abia printr-o nouă strămutare a celui de al doilea termen în structurile și euritmiiile limbajului poetic. Întocmai ca în această poezie: "Euritmii voale de aurite vine în poem crescuro/ Așa cum gramineele în sol de primăvară fecundat/ Păuni în cozi de în culoare au

purtat/ Și fiecare vers, cu sine, melodie fură" (s.n., vers cu totul memorabil).

Claritatea și ritmurile calme, deloc stridente, din poezia lui Ștefan Baciuc sunt rezultatul unui efort care nu mai poate fi măsurat sau bănuț. Cititorul ține în palmă cristalul și poate uita--și și uită--zbuciumul geologic care l-a premers și încheșat. În acest moment avem de-a face cu arta adevărată, când zbuciumul creator, uneori mai covârșitor decât rezultatul, se retrage iarăși în poet, lăsând sub ochiul cititorului numai frumusețea care, astfel, apare ca rezultat al unei simple răsufării, al unei ușoare adieri afective. Poezia adevărată nu destăinuie truda și zbuciumul din care s'a născut și întrupat.

Dacă în poezia lui Ștefan Baciuc nu întâlnim văgăuni și prăpăstii ale unui suflet stihial, faptul e perfect egal din punct de vedere estetic. Nu întâlnim nici motivele de împrumut ale unor mari teme metafizice. Dar, estetic vorbind, un munte neguros nu e cu nimic mai important decât minunea unui fluture fraged, de exemplu.

Ștefan Baciuc are de la început (primul volum e publicat la 16 ani) intuiția poeziei eterne. Așa se explică, credem, refuzul unor experimente moderniste crispate, de care sunt atrași cu atăta ușurință neputincioșii, mai cu seamă la vârsta tinereții.

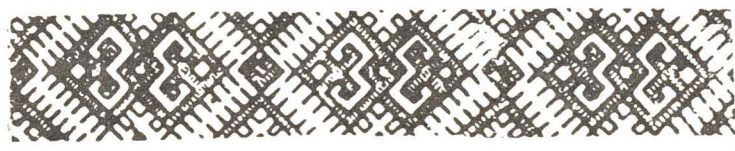
Și totuși, cum observă Lucian Boz, în "Poemele poetului pribeag" (1963), Ștefan Baciuc schimbă metrica, înăsprește imaginile, utilizează versul alb. Acest fapt însă nu poate însemna decât că poetul adevărat și viu nu ignoră rezultatele valide sau numai interesante din istoria poeziei. Pare ciudat că face acest lucru la maturitate. Totuși, e absolut normal și firesc; căci experiența individuală reproduce într-un fel sau altul experiențele epocii. Cine începe prin înnoirea radicală a poeziei poate fi suspectat de impostură--și în momentul de față indivizii de acest

soi din pară fac ravagii. În schimb, utilizarea unor noi forme poetice, pe treapta măiestriei deja cucerite, nu este decât expresia tinereții marelui talent.

Între atâtea lucruri care se pot spune, din perspectiva modernității totuși, despre poezia lui Ștefan Băciu, două trebuie formulate numaidecât. E vorba despre felul în care utilizează ritmul. Există un ritm al poeziei--al poeziei noastre clasice să zicem, și există o rimă care domină poemul de la început până la sfârșit, într-o structură--una în toată poezia, una și aceeași în fiecare strofă, în fiecare vers. Putem da ca exemplu versuri chiar din Eminescu--Doamne, feri, nu spre a-l minimaliza! Iată: "Pe lângă plopul fără soț/Adesea am trecut/Mă cunoșteau vecinii toți/Tu nu mai cunoscut"...s.a.m.d. Sau: "Icoana stelei ce-a murit/Încet pe cer se suie/Era pe când nu s'a zărit/Azi o vedem și nu e...", s.a.m.d., s.a.m.d. Același ritm în întreaga poezie, în toate strofele, în toate versurile. Pare că sensul poetic al cuvintelor n'ar fi altul decât acela de a îngropa înăuntrul versului acest ritm identic cu sine. Tot așa--rimele. Cad, la capătul fiecărui vers exact dimensionat, ca niște pari foarte țapeni, foarte distincți, ca și cum sensul celorlalte cuvinte din vers n'ar fi decât acela de a da distincție sonoră cuvântului-rimă. Ștefan Băciu încheagă altcum ritmul, plantează rima discret, încât ai putea trece cu lectura, lin, peste ea, fără s'o observi. Spre a sublinia și mai mult afirmația voi reproduce la întâmplare o strofă, permițându-mi să nu țin seama de începutul și sfârșitul fiecărui vers. (Lucru imposibil în cazul ritmului și rimelor despre care am vorbit anterior). Iată: "Seara ca un timbru îndoliat stăruind la geam, și luna deschizând întunericul cu degete fosforescente; scrumul țigării scuturat bolid, cu mișcări absente, și liniștea, sora ta de vată și de totdeauna...." Ritm diferit de la vers la vers, fluid, nu sacadat; rimele, prezente, abia perceptibile. Rimează luna cu totdeauna și fosforescente cu absente. Nici ritmul fix, nici

rimele privilegiate nu domină suprem viața celorlalte cuvinte și fluidități. N'am făcut aceste observații și n'am evidențiat deosebiri spre a sugera diferențe de valoare. Am făcut-o spre a evidenția noutatea și originalitatea firească pe care o aduce în poezie un poet adevărat. Trebuie o mare știință spre a utiliza ritmul fluid și rima stinsă, astfel încât poezia să curgă firesc, ca un râu sau ca un pârâu, pe potriva sufletului și a mișcării umbroase a afectivității. Această nouă dezvoltare a ritmului și această nouă viață a rimei este un câștig al poeziei românești la care au contribuit mari poeți români din secolul nostru, ca Lucian Blaga, Ion Pilat, Adrian Maniu și alții. Ștefan Băciu se înscrie cu distinctă demnitate între cei importanți.

VASILE VERSAVIA

ȘTEFAN BĂCIU

Desemn fragil

Soldul ierburilor leagănă în aer teci de rouă
Și lutul este dulce ca un suc dintre stamine,
Un fluture a scos o melodie dintr-o floare și din mine
Iar aerul miroase ca un măr când plouă.

Ferestre oarbe strâng în brațe ulii adormiți,
Pe sticlă se imprimă ziua ca un abur rece,
Mureau în mușuroaele de lună, zece
Vibrații de flaut dintre dinții însoriți.

STEFAN BACIU

Poemul poetului tânăr

E-atât de bine să stai ușor în zi. Să cânți încet, să
nu auzi
Cum ierburi cresc, să muști din traiul ca un măr
Să mergi pe drumul neted lângă plopul uzi
Și să visezi cu palma rătăcită n basme și în păr.

Prin lanuri să pășești cu munții--șal pe umeri
La gât, fășii de zări să-ți legi cravate,
Germanice balade să scandezi, să numeri
Fântânile de secetă și de sete deșertate.

Prin cucuruzi să-ți legi deschise răni adânci
Cu frunze ude de scuipatul cald de îngeri
Să treci prin șanțuri mici cu inima pe brânci
Să râzi când sufletul îți spune: sângeri.

În seară să te-afunzi cu părul netezit
De palma calmă a curenților de munte
Să dormi cu capul pe nadir, cu tălpile n zenit
Și-apoi să-ți scrii poemele țâșnind din frunte.

In memoriam:

ION V. EMILIAN

✝ Ion V. Emilian a fost prima personalitate a
exilului pe care am cunoscut-o la scurt timp
după stabilirea mea în Germania, cam prin 1973.

Și ca să nu ascund adevărul, mă văd
nevoit să recunosc că nu ne-am împrietenit pe
loc: Eu nu pricepeam exclusivă-i aderență față
de războiul sfânt și martirii lui pe când el
privea destul de sceptic la rolul culturii
considerat de mine, în conjunctura dată, pentru
lupta anticomunistă, mai important decât politica.
În schimb, de la început ne-am bucurat de un
respect reciproc, poate o formă a iubirii
adevărate zisă ideală. Cred că pe nimeni n'am
respectat mai fără prihană și dacă mă gândesc
bine nimeni nu mi-a arătat un respect așa de
absolut ca el.

Au trebuit să treacă ani mulți, întretimp
să gust din amarul exilului către care venisem
cu inima în palmi, ca să cadă obstacolele
exterioare dintre noi, deci ființa noastră
însfârșit să se găsească. Bănuiesc că un rol
important l-a jucat și prietenul comun, poetul
distins Al. Gregorian.

De data aceasta, colaborarea noastră era
bazată pe cea mai strânsă înțelegere susținută
de discuții total deschise astfel că relațiile
dintre noi n'au cunoscut nicio fărâma de umbră.
Vorbeam la telefon foarte des, prilej de a-mi
împărtăși preocupările și ce are de gând să facă
în amănunte. Am rămas în legătură cu el până
aproape în ultimele lui zile când îmi mărturisise
durerea și revolta lui provocată de marea
trădare a Occidentului. Cuvintele respective
mi-au fost spuse, o pot susține, pe marginea
mormântului.

Poate datorită condițiilor neobișnuitei corespondențe de la distanță, după decesul survenit atât de pe neașteptate, mi-a fost scris să trec printr-o experiență aparte: Am fost la înmormântarea lui Ion V. Emilian într-un frumos cimitir, parc ce amintește pădurea germanilor lui Tacit, am văzut cum sicriul lui a fost pus în groapă, am aruncat după datină un pumn de țărână peste el și cu toate acestea nu am realizat moartea acestui om.

Pentru mine Ion V. Emilian nu este mort, el continuă să trăiască în conștiința, gândurile și idealurile mele, ca lumina unui astru ce nu cunoaște stingerea.

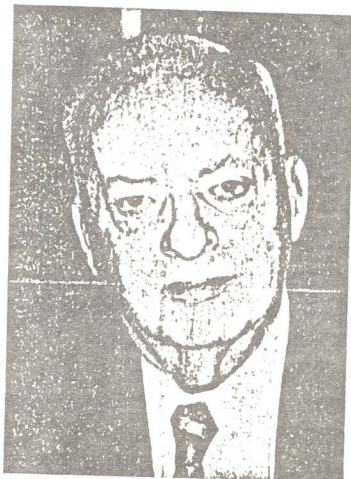
Ion V. Emilian reprezintă ceva din patria românească al cărei soldat credincios s'a vrut până la capăt.

Deaceea astăzi, în loc să scriu un memorial îndoliat, să plâng un defunct, aduc cinstire, cum o făceau vechii greci, nemuririi eroului, sărbătoarea trecerii sale în eternitate la ospățul cu nectar și ambrozie al zeilor.

Așa erau preaslăviți în Sarmisegetuza Dacilor credincioși lui Zamolxe, purtați nobilă jertfă pe catafalcul mărețului Pion.

Ion V. Emilian a intrat în Panteonul României sale dragi, unul din Călăreții Apocalipsului, martor al fantasticei cavalcade antibolșevice, scrisă cu litere de aur pe foile cerești ale Istoriei Românilor.

Prin pana urmașului lui Dimitrie Cantemir și Bogdan-Petriceico Hașdeu, re trăește călărașul român, țaran liber intrat în armată cu calul și

Dr. Ion Valeriu EMILIAN

credinta moștenită de la răzeșii împroprietăriți prin hrisoave de pe vremea lui Ștefan Vodă cel Mare. Conducătorul acestor ostași, până în Crimeea și depărtata stepă a Cubanului, poartă pe umeri hlamida ofițerului intrat în legendă: Căpitanul Ion V. Emilian, la piept cu decorația Mihai Viteazul, și dincolo de moarte.

Stindardul înălțat de el simbol al crezului anticomunist, flutură pe unul din vârfurile Carpaților, altar al Țării, neclintit înaintea tuturor furtunilor. Din înălțimile lui nimeni nu-l poate doborî.

Citesc ultimul articol semnat de Ion V. Emilian ca pe-un testament adresat întru unirea naționaliștilor contra criptocomuniștilor camuflați în luptători împotriva "totalitarismului" și în adepți ai democrației progresiste.

Noi jurăm aici să-i urmăm drumul, să fim prietenii prietenilor și dușmanii dușmanilor săi.

Prin naționalism Ion V. Emilian presupunea iubire de neam și patrie după cum îi porunca glasul ce-i bătea în sânge de la strămoșii lui, nuntă între sfântul pământ al Transilvaniei și Moldovei. Bunicul după tată, Ștefan Emilian, dascăl de-al lui Avram Iancu venit cu generația lui Aron Pumnul la Iași și bunica sa, Cornelia Emilian, au fost părinții sufletești ai marelui poet M. Eminescu. După mamă, cobora dintr-o familie de răzeși din sudul Moldovei, de lângă Soveja la poalele munților Vrancei.

Titlul ultimului său articol, dedicat revoluției iobagilor Horia, Coșca și Crișan, se impune a fi săpat în soclul pe care i se ridică statuia spiritului:

"Libertatea se cucerește și se apără cu prețul sângelui."

Așa trăește pe mai departe Ion V. Emilian, soldat credincios al patriei libere de mâine.

ENGLISH SECTION

UNIFICATION OF THE ROMANIAN PRINCIPALITIES

In less than a month we will be celebrating again the anniversary of the day when Romania was actually born--January 24, 1859. A brief outline of the historical steps leading to it will refresh and hopefully inspire and enlighten our path through the tunnel of a dark era.

The Idea of Union and Its Implementation

One hundred sixty-six years have elapsed since the unification of Moldavia and Wallachia in 1859. And yet this event continues to be celebrated with enthusiasm by Romanians everywhere because it represents a decisive historical moment on the road toward the implementation of Romanian national ideals.

The fulfilment is closely linked with the name of a native prince, Alexander John Cuza and his intimate adviser Michael Kogalniceanu, one of the most enlightened minds of past-century Romania. Both belonged to the lower class nobility, and in the course of socio-agrarian reforms, they were faced with stubborn opposition from the great boyar class.

A legitimate question to be asked today is "What premises led to this important event of January 1859?" How could the multiple social and philosophical divisions and dynastic fragmentations in the Romanian Principalities arrive at a common denominator and agree on unification?

In the brief discussion possible here, three cardinal moments will be singled out which guided several generations of statesmen, writers, and men of action and opened the path leading to unification.

The first one was like lightning in the midst of the darkness that covered the far distant origins, life and continuity of the Romanian nation in the land temporarily invaded by nomadic tribal people. Here is a description of this initial moment by A. D. Xenopol in his work History of the Romanians from Trajan's Dacia:

The first step in the affirmation of its existence by the Romanian people was the introduction of Romanian language in the Church. This provided the natural means of communication, thinking and reflecting at a higher level. The flourishing literature ushered in by this happy development awoke for the first time the Romanian people's consciousness about their common origins, nationality and ethnicity.... Miron Costin, the great Moldavian chronicler asserted for the first time the important truth that "...Moldavians, Wallachians, and Transylvanians have a common nationality--They are all Romanians and together they form one people." With the idea of unity two other great ideas made their appearance and became pillars in our development: Our Latin origins with their strong foundation of civilization and the continuity of the people in Trajan's Dacia....

The idea of a common language spoken in the three provinces inhabited by one people became the dominant theme of the Transylvanian School of Writers in the eighteenth century. Well-documented works by Samuel Micu-Klain (History, Facts and Events in the Life of the Romanians), Gheorghe Sincai (The Chronicle), and Petru Maior (History of the Beginning of Romanians in Dacia) marked the second bright period pointing to unification.

The third one climaxed with the giant assembly of 1884, simultaneously inspired in the three Provinces by the pleiade of writers and statesmen known as "The Generation of 48," whereby the goals of the two stages--liberation and unification--were firmly asserted. The battle of 1848 was lost because of the brutal intervention of Russian troops; however, the fight of the "Forty-eighters" went on inside the Romanian Provinces as well as abroad in the Western capitals.

A detailed description of action-preparatory committees and their leaders cannot be provided here. It should be briefly mentioned, however, that on the eve of the elections in Moldavia, January 5, 1859, among the voting delegates were well-known personalities like Michael Kogalniceanu, Vasile Alexandri, Dimitrie A. Sturza, Anastasie Panu, Costache Negri, Costache Hurmuzache, Dimitrie Ralet, Leon Ghica, Vasile Malinescu, Lascar Catargi, Costache Epureanu and, of course, Alexander Ioan Cuza.

The election of Cuza had been decided by the National Party leadership two days before so that on election day his choice could be made unanimous. This fact had a decisive influence for the election of the same person (Cuza) in Wallachia less than three weeks later.

The preliminary works were described with warmth and enthusiasm by Nicholas Gane, one of the youngest in the unionist groups:

We were all ready to sacrifice our person and fortune for the fulfilment of this ideal which appeared as bright as the sun on our fatherland sky....

After the oath-taking ceremony the new Prince heard the speech delivered by his friend and former school-mate Michael Kogalniceanu in which important changes were suggested:

By choosing you Prince of our country, we wanted to show the world what our people want: new laws and a new Prince.

We ask you to be the man of the new era; we ask you to bring firm respect for the law and Your Princely Majesty to be charitable and wholehearted--especially to those to whom all past Princes have been indifferent or rude....

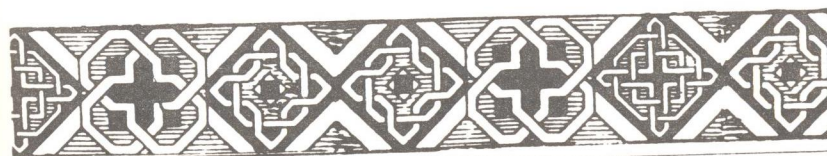
Michael Kogalniceanu became soon Cuza's counsellor and co-author of his socio-agrarian reforms.

History does not repeat itself! However, a parallel can be drawn in relation to present events and aspirations of the Romanian people. The strongest desire of today's Romanian nation is again liberation from domination by a foreign power--now coming from the East--and from an internal regime imposed by that power. The second aspiration is and will remain TERRITORIAL REINTEGRATION of Romania's natural frontiers comprising Bukovina and the Bessarabian lands.

We believe these common aspirations to be powerful enough to unite us in the struggle. Why not set aside minor points of view and join hands for the sake of the high objectives we all hold in common?

Ilie J. Smultea

(Most of this short discussion appeared in Romanian as the Editorial for our Bulletin of March 1981.)

MIHAI EMINESCU

The Years Have Passed

The years have passed like long clouds o'er
the prairies
And n'er will they return again to haunt me,
Because to-day no longer do enchant me
The songs and stories, puzzles, tales of fairies,

Which smoothed my youthful brow and to my reason,
Though hardly understood, were full of meaning,
And now in vain thy shadow daylight's screening,
O mystic hour, O secret hour of the evening.

To strike a chord from childhood--form liaison,
To cause thee, O my soul, once more to quiver,
My fingers o'er the lyre in vain are creeping;

For all is lost on childhood's far horizon
And mute the music sweet of other zither,
While years increase behind me...shadows deepen!

Translated by Mabel Nandris

CHERRIES

I could only leave in winter,
But there are some who go away
In the very midst of June.
Does the road slide, I wonder?
If so,
Why they don't hold on to the cherries?
There're so many of them
And they are so beautiful!
They are indecently red,
But very, very wise,
As they have thought of their stones.
There still are cherries.
Leaving is impossible!
The narcissus is still in bloom,
You can still find summer apples,
And crocus pearled with hoar-frost.
It is snowing!
God, what a fascinating season!

Doina Felicia Mihoc

(Poem premiat la un concurs literar în Australia)

A thought more real than flesh

*'Death is but an error of thought
when it has forgotten to exist;
it is like the remembrances
of one new-born;
its shadow is lighter
than a tale;
it is no longer — like a thought —
when it happens — it is not.*

Vasile Versavia

DESPRE "SPIRITUL DE LA GENEVA"

Mult așteptata conferință de vârf, între liderii celor două supra-puteri la Geneva, n'a produs nici o transformare simțitoare în realitățile strategiei globale. Întâlnirea, trâmbițată cu atâta răsunet în presă și de către stațiunile de radio și televiziune, a învolburat așteptările dar n'a produs roadele așteptate.

Prinși în focul senzaționalului jurnalistic, mulți au uitat că merg acolo pentru că ei reprezintă nu numai interesele celor două mari popoare ale lor ci și pe cele ale aliaților lor respectivi (NATO pentru Occident și Pactul de la Varsovia pentru sateliții est-Europeni). Adică, două concepții social-politice antagoniste a căror societăți și indivizi trăesc și acționează în medii și condiții diferite. Cel liberal-democrat-occidental-prețuește și așează individul și drepturile lui ca ființă omenească pe un alt pedestal decât cel socialist-autoritar (sau totalitar) care subordonează individul și drepturile lui voinței planificatoare a unei oligarhii de partid ce nu tolerează opoziție.

Prin urmare, cei doi lideri s'au dus la Geneva ca exponenți și apărători de valori și de credințe diferite, în primul rând și numai de pe această poziție puteau să exploreze eventuale căi de a opri emulația irațională în domeniul armelor nucleare. Cea mai bună dovadă a acestei realități este faptul că, de la Geneva, fiecare din ei a mers la o întâlnire cu aliații lui respectivi, înainte de a se înapoia acasă.

Două consecințe geneveze par acum evidente totuși. Una a fost exprimată de către senatorul Richard Lugar (președintele Comisiei de politică

externă a Senatului American): "Conferința de vârf a fost ca un seminar de doctorat; fiecare parte și-a spus punctul de vedere.... Ea a servit interesele St. Unite prin faptul că...Președintele a reușit să transmită mesajul ce și l-a propus, în termenii pe care și i-a ales el." Al doilea efect pare manifest în relațiile din inima Europei. "...Erich Honecker, șeful Germaniei de est, își va putea programa din nou prima lui vizită la Bonn și în provincia Saar unde s'a născut" (vezi George D. Moffett III and Elizabeth Pond, "World Begins to Assess Outcome of 'Fireside Summit'" (Lumea începe să evalueze rezultatul întâlnirii amicale de vârf), Chr.Sci.Mon., Nov.22, p.22; James M. Markham, "Bonn Is Hopeful of Honecker Visit," NYT, Nov. 26, 1985, p.3).

Dacă relațiile dintre cele două supraputeri și evenimentele internaționale se desfășoară normal, cei doi lideri au anticipat încă două conferințe de vârf. Una în Washington în 1986, a doua în Moscova în 1987. Dar, așa cum afirma Președ. Reagan în discursul recent la adunarea generală a Națiunilor Unite (24 Oct. 1985), "rezolvarea problemelor (aici am cuprinde și alegerile libere promise la Yalta pentru Europa de est) - cere mai mult decât vorbe." Vor fi, deci, două ocazii în care dacă se va ține seamă de imperativul principiilor internaționale de justiție și echitate, la care națiunile mari și mici sunt îndreptățite și dacă se va trece la fapte, drumul spre dezarmare și pace va putea fi netezit.

President Reagan shaking hands with Eduard A. Shevardnadze, Soviet Foreign Minister, as Mikhail S. Gorbachev did likewise with Secretary of State George P. Shultz, at final ceremony in Geneva. An interpreter is at center.

Five Countries Border Hungary, which lies entirely inland.

DILEMA UNGARIEI

Este bine cunoscut că după amara decepție cu revoluția din 1956, huiduitul regim marxist-Kadarist, proptit de Krusciov, a luat direcția așa numitului

"gulaș-comunism." Ungurii s-au resemnat cu prezența trupelor sovietice pe teritoriul lor iar Janos Kadar a adoptat o tactică de ameliorare a condițiilor economice interne. Abătându-se de la principiul marxist de strictă centralizare economică a deschis o fereastră înspre piața liberă, permițând dezvoltarea unui "nou mecanism" economic. Prin încurajarea inteligentă a inițiativelor locale și individuale, Ungaria a stimulat producția, și a asigurat abundența produselor alimentare la prețuri accesibile.

Aceste condiții de stimulare și de competiție, pe lângă o piață abundentă, au dat frâu liber și oportunismului. Rezultatul a fost apariția unei noi clase de "nouveau riche" și a unei diferențe tot mai mare de câștig. (Vezi articolul lui William Echikson, "Prin reforma din Ungaria cei bogați devin mai bogați, cei săraci rămân săraci," în Chr.Sci.Mon., 21 Nov. 1985, p. 28).

Cazul Ungariei a fost semnalat de curând în publicația oficială a Partidului Comunist Sovietic Pravda care subliniază răul inherent în sistemul unei piețe libere ca cea din Ungaria, pentru că dă naștere la "...complicații economice, sociale și ideologice foarte serioase." Tot așa Comisia de planificare cehoslovacă găsește că "...experiența din Ungaria a ridicat probleme grave."

William Echikson identifică următoarele mijloace prin care unii își majorează veniturile: inițierea și dezvoltarea de întreprinderi particulare mai mari de către antreprenori ambițioși; suplimente la onorariile oficiale pentru liber-profesioniști-medici, avocați; comerțul de fructe și legume de către intermediari;

munca în țările occidentale plătită în monedă forte. Economisții în favoarea acestor reforme susțin că egalitatea nu mai reprezintă țelul principal; "...insuși guvernul incurajează acest gen de activitate."

Pe de altă parte, sistemul a atras și opoziție internă--mai ales din partea uniunilor muncitorești--și regimul este în căutarea unui remediu să pună stavilă procesului de îmbogățire, fără să elimine inițiativa particulară. Cu ajutorul unor experți dela Fondul Monetar Internațional, Miklos Pulai, de la Oficiul Național de Planificare, crede că cea mai potrivită cale va fi impozitul gradat și nu practica din alte țări socialiste prin care se suprimă libera întreprindere. "Nu vrem să-i împiedecăm de la efortul muncii"--a declarat Mr. Pulai. Prin urmare, nu sunt indicații--așa cum se zvonea--că "noul mecanism economic" maghiar să devină model și pentru URSS.

NOUTATI INCURAJATOARE DE LA RAZBOIU IA KO-IRANIAN

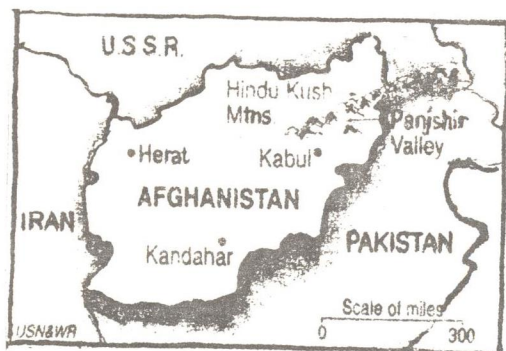
Correspondentul ziarului NYT din Beirut (Liban) raportează că Arabia Saudită continuă efortul negocierilor de pace între cele două țări beligerante. (Ihsan A. Hijazi, "Saudiții raportează progres în efortul de a termina războiul din Golf," NYT, 12/9/1985, p.8).

Pentru prima dată dela revoluția din Iran, ministrul de externe Ali Akbar Velayati se află în vizită în Riyadh, capitala Arabiei Saudite, pentru o întâlnire cu Prințul Saud al-Faisal, ministrul de externe Saudit. Subiectul principal de discuție va fi "terminarea războiului de cinci ani dintre Irak și Iran."

Totuși, efortul militar continuă. În aceeași zi de negocieri, aviația Irakiană anunța un atac aerian de 160 de zboruri împotriva concentrării de trupe iraniene de-alungul frontierei de răsărit în legătură cu pregătirea unei noi ofensive. Problema rămâne dacă Ayatollah Ruhollah Khomeini va consimți să schimbe obiectivul inițial al războiului său care a fost înlăturarea lui Saddam Hussein de la președinția din Bagdad.

Este bine cunoscut, adaugă corespondentul Hijazi, că Arabia Saudită și ceilalți cinci membrii ai "Consiliului Cooperativ din Golf" au contribuit cu bilioane de dolari la susținerea efortului de război în Irak și că cei cinci ani de război au cauzat peste un milion de victime. Dacă interesul în negocieri de pace apare posibil se datorește lipsei de șanse pentru o victorie militară și scăderii moralului de război chiar în Republica Khomeiniană.

"SĂ NU UITĂM PE AFGANEZI"

este titlul unui articol în NYT (Nov. 22, 1985, p. 31), care scoate în evidență cruzimea metodelor folosite de către poliția de securitate a guvernului

comunist din Kabul: "șocuri electrice, smulgerea unghiilor, asmuțarea și mușcatul de câin, violarea femeilor în fața familiei și alte torturi abominabile."

Autorul articolului este senatorul American Orrin G. Hatch care observă că lupta afganeză pentru libertate nu este cunoscută de publicul American--așa cum era Vietnamul--pentru că presa și televiziunea nu pot pătrunde în Afganistan ca să filmeze "copii cu brațele rupte și zeci de mii de tot felul de mutilați, victime ale regimului Babrak Karmal."

Printre datele relevate în articol reținem că, dintr-o "populație de circa 16 mil. de oameni, numărul celor executați se ridică la un milion de la invazia sovietică acum 6 ani." Că am o jumătate de milion sunt amenințați să piară de foame; iar aproximativ 4 mil. de oameni s'au refugiat în Pakistan și în Iran. Totuși, "...ororile din Afganistan încă n'au pătruns conștiința noastră." Ar trebui un efort cu mult mai mare să-i ajutăm pe luptătorii pentru libertate. Cei \$500,000 aprobați recent de Congresul American și Radio Afganistanul Liber nu sunt suficiente surse pentru publicitatea de susținere a bravului efort "mujahideen" care se bucură de sprijinul marei majorități a populației. Prezența a circa 118 mii de trupe sovietice pe teritoriul afganez nu-i intimidează și nu-i descurajează. În luna Mai, cele șapte grupuri majore de rezistență au format o coalitie a cărei purtător de cuvânt se schimbă pe baza unui sistem de rotație. Coordonarea acțiunii de rezistență se va face în viitor prin noul Comitet militar și printr-un Consiliu consultativ. S'a prevăzut, de asemenea, numirea unei Comisii politice care va stabili birouri de alianță în diferite țări.

Sovieticii nu se pot încrede în armata guvernului satelit din Kabul și trebuie să se bazeze din ce în ce mai mult pe propriile forțe. Tactica lor obișnuită este bombardarea la saturație, distrugerea recoltei și a animalelor domestice și represalii sălbatice împotriva populației civile cu scopul de a intimida și slăbi rezistența.

Reacțiunea "mujahidini"-lor însă rămâne puternică și efectivă. Rapoarte din Islamabad (Pakistan) anunțau la 4 Dec., c. ca forțele de

rezistență au distrus 16 camioane sovietice de benzină pe șoseaua Salang, (la nord de Kabul) și au doborât două elicoptere ale armatei afganeze în care au pierit o echipă de șase soldați. Un alt convoi de transport sovietic a fost atacat pe aceeași șosea, mai la nord, în care 20 de camioane au fost nimicite și s'a capturat o importantă cantitate de arme și muniții. (Vezi N:Y:T:, Dec.4,1985, p.14).--Este interesant că aceste lovituri "partizane" au loc îndată după conferința și "spiritul de la Geneva."

ȘTIRILE DE LA MINISTERUL DE EXTERNE AMERICAN

nu mai sunt favorabile reînnoirii regimului comercial privilegiat de care s'a bucurat România în ultimii zece ani. Raportul semi-anual înaintat Congresului American de către Ministerul de externe constată că "dosarul României cu drepturile omului continuă să fie sărac" (vezi Bernard Gwertzman, "Statele Unite spune că România ar putea să piardă avantajele comerciale pe chestiunea drepturilor omului," NYT, 4 Dec., 1985, pp. 1 & 10).

Articolul mai observă că "în ultimele șase luni, cinci persoane au fost condamnate la închisoare de la 10 luni la șapte ani, pentru introducere și distribuție clandestină de Biblie." La acestea se mai adaugă o acțiune întreprinsă de către "Răspuns Creștin Internațional"--o organizație elvețiană--care a invitat deputați americani la București să vadă cum guvernul comunist patronează buldozarea bisericilor și arestează preoți. La 1 Nov., 1985, Senatul american a adoptat o rezoluție cu vot unanim, prin

care România este acuzată de "supresiune a dreptului religios și de represiune a minorităților etnice.

Secretarul de stat G. Shultz va discuta aceste probleme cu reprezentanții guvernului comunist din România cu ocazia unei vizite programată pentru mijlocul lui Decembrie.

Articolul din NYT pare să servească un avertisment și să prepare terenul pentru genul de converșii diplomatice care se anticipă de către Ministerul de externe american. Consecințele unei suspendări a clauzei națiunii celei mai favorizate ar putea împinge România și mai mult în brațele economiei sovietice. Dar asta nu credem că se va întâmpla.

R. NORMAN MATHENY — STAFF

Romanians face a long, cold winter

SIMPOZIONUL DIN ANUL ACESTA

a avut loc în luna Septemvrie, c., așa cum fusese programat. Seria de comunicări a fost deschisă de către inginerul Mihai Olteanu, coordonatorul simpozionului a cărui temă generală a fost "Câmpuri de concentrare și alte mijloace de coersiune în regimurile comuniste."

Prima comunicare, despre metodele de guvernare folosite în Uniunea Sovietică, a fost prezentată de către Dl Olteanu.

Documentarea și organizarea prezentării a dovedit o vastă cunoaștere a faptelor politice, a oamenilor și a instituțiilor revoluționare prin care milioane de oameni au fost brutalizați, intimidați și forțați să se supună unei tiranii mai draconice decât despotismul țarist. Partea cea mai interesantă a comunicării însă a fost discuția care a urmat după prezentare. Mihai Olteanu--deși un inginer electronic de înaltă reputație--s'a dovedit din nou un excelent cunoscător de istorie cu o rară capacitate analitică, iscusință intelectuală și originalitate.

Celelalte comunicări au fost despre metodele de guvernare și condiția umană în Germania de est--Dr. Constantin Sporea (citită de către Ilie Smultea); studențimea din România în perioada anilor 1950--Vasile Ranga-Versavia; și despre originea și creșterea uniunii mișcării muncitorești Solidaritate în Polonia, de prof. Ilie Smultea. Pe scurt, ziua simpozionului de la Casa Română a fost plăcută și deosebit de informativă, atât pentru membrii simpozionului cât și pentru mica dar interesanta audiență care s'a angajat în discuție cu mult entuziasm. Acest fapt a contribuit la prelungirea programului dincolo de limitele prevăzute.

În încheiere, s'a hotărât să se dea publicității măcar o parte din lucrările pregătite, iar anul viitor să se țină un alt simpozion în continuare.

Folosim acest prilej să exprimăm, cu multă satisfacție, sincere felicitări inginerului Mihai Olteanu cu ocazia recente avansări în poziția de Director al Grupului noului sistem de programare pentru centrul Băncii Naționale Wells Fargo din San Francisco.

Este dovadă de capacitate și un talent neobișnuit care se recunoaște unui român la numai câțiva ani de la imigrarea în St. Unite.

Mihai Olteanu este membru fondator al Casei Române & Capela și a servit de la început în Consiliul de administrație, timp de trei ani, în calitate de Vice-Președinte.

"BALUL de TOAMNĂ" din 26 Oct., 1985

s'a desfășurat într-o atmosferă plăcută. Sala a fost încărcată de mese și de oaspeți care au dansat, au conversat și și-au petrecut până spre miezul nopții după care o mulțime de brațe binevoitoare au ajutat la ridicarea scaunelor, meselor și la curățirea sălii.

CRC ține să mulțumească tuturor celor care au răspuns cu generozitate la apelul de colaborare și au contribuit la efortul de pregătire și de împlinire a unei serii de petrecere românească. Deosebite mulțumiri se cuvin următoarelor persoane: Flaviu Cristian pentru muzică și stereo propriu; Dnelor Elena Horga și Lucia Cifor pentru pregătirea gustărilor; Maria Spinu, Rodica Ranga și Anica Stănescu pentru servit; Judith și Mariana Smultea pentru masa de recepție; Irina Didescu, Libby Smultea și mulți alții pentru curățirea sălii; apoi, Vasile Ranga pentru aprovizionare și Mihai Stănescu a cărui serviciu la bar a fost excelent și merită lauda și recunoștința tuturor. Vii mulțumiri și aprecieri tuturor oaspetilor care au donat cu generozitate la intrare. O donație cât de mică este un gest de sacrificiu pentru păstrarea bunului comun--Casa Română & Capela (vezi și raportul financiar).

Prezența în mijlocul nostru a doi distinși vizitatori și membrii asociați ai CRC, din Germania de vest--Dr. Dionisie Ghermani și Dr. Jens Reuter, a fost un prilej deosebit de conversație și de schimb de idei. Cei doi academicieni se găseau într-un tur de conferințe despre România și Europa de răsărit, în diferite centre universitare din St. Unite.

VIIITOARE EVENIMENTE LA CRC

1. 25 Dec., 1985: Ziua întâi de CRĂCIUN, ora 11 a.m.--SF LITURGHIE cu păr. Ioan Sârbu, urmată de o masă comună "pot luck" și serbare cu colinde de Crăciun.

2. 18 Ian, ora 7 p.m., PROGRAM DE ANIVERSAREA UNIRII PRINCIPATELOR și petrecere cu dans.

3. 26 Ian., 1986, ora 2 p.m.: ADUNAREA GENERALĂ ANUALĂ și alegerile CRC (după serviciul religios și adunarea parohială).

4. 23 Febr., la ora 11 a.m.: Sf. LITURGHIE cu păr. Ioan Sârbu.

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNAL DE JOCURI SOCIALE în fiecare Vineri între 7-10 seara va continua în anul care vine. Participarea a fost limitată dar așa-i la început?

Ultima sâmbătă din fiecare lună : ZIUA DE MUNCĂ VOLUNTARĂ (cu pensula, ciocanul, mătura, lopata, etc.) va continua.

BIBLIOTECA CRC va fi deschisă în prima și a treia Vinere din fiecare lună, între orele 6-8 p.m.; în ultima Duminecă a fiecărei luni, între 1-2 p.m.

FASHION

Fashion from old Romania

1940s vintage dresses for sale

Story and Illustrations by Gladys Perint Palmer
for the magazine "SAN"

Angela Jonescu wearing a Romanian dress

Cititorii ziarului SAN FRANCISCO EXAMINER au putut să-și îmbrospăteze memoria referitor la prezența în oraș a bine cunoscutei reprezentante a artei de cusături românești, Angela Jonescu (vezi Gladys Perint Palmer, "Fashion from Old Romania," S.F. Examiner, Sept. 19, 1985--fashion section).

Din interviul luat Dnei Jonescu se reliefează două fapte. În primul rând aflăm că Angela Jonescu a reprezentat arta cusăturilor românești la expoziții internaționale în Europa și America și că, în mod involuntar, evenimentele războiului au surprins-o în St. Unite și i-au tăiat, temporar, calea de înapoie în România. Deci, așa cum se exprimă ea însăși în interviu: "Eu nu sunt nici imigrantă nici refugiată. Sunt o victimă a pactului de după război semnat la Yalta, în care Roosevelt a dat Europa de răsărit lui Stalin."

În al doilea rând, Dna Angela Jonescu anunță că încă mai are un stoc de costume și alte obiecte lucrate frumos de mâna țarancelor române, pe bază de desene create de dânsa pe teme de folclor românesc.

Tot în acest articol Gladys Perint Palmer își exprimă marea admirație pentru buna condiție fizică și spirituală a Angelei Jonescu care a împlinit frumoasa vârstă de 90 de ani. Cunoștințele și dragostea ei de arta cusăturii românești îi asigură un loc unic de expertiză în acest domeniu.

Dna Angela Jonescu face parte din fondatorii Casei Române & Capela și s'a alăturat întodeauna acțiunilor de ajutorare a refugiaților români și de afirmare românească. În prezent, este membră de

onoare a acestei organizații și participă în mod regulat la serviciile religioase care au loc la CRC.

Colegii din Consiliul de administrație și comunitatea românească din nordul Californiei urează Dnei Angela Jonescu LA MULȚI ANI cu bine și cu sănătate iar Buletinul CR se pregătește pentru un lung interviu la aniversarea centenarului.

Doritorii de amănunte asupra cusăturilor care se anunță de vânzare se pot adresa prin scrisori la: A. Jonescu, 535 Geary St., Apt. 1012, San Francisco, CA 94102; or prin telefon (415) 776-4757.

Reamintim cititorilor noștri că traducerea în l. engleză a lucrării D-lui Dr. Anton Crihan despre DREPTURILE ROMÂNILOR ASUPRA BASARABIEI DUPĂ UNELE SURSE RUSESTI a fost

complectată. După examinarea cuvenită de către autor, lucrarea va fi tipărită și gata pentru distribuție celor care au cerut sau vor cere să le fie rezervată.

Vom face tot posibilul ca apariția cărții să coincidă cu aniversarea unirii Basarabiei (27 Martie, 1986).

Adresa pentru rezervare: Prof. I. Smultea, Pol. Sci. Dept., Humboldt State Univ., Arcata, CA 95521; sau CRC Library (Att. Dr. C. Moșoiu), 124 Montecito Ave., Oakland, CA 94610.

RECTIFICĂRI în numărul trecut (Sept.1985):

pag.17, par.2, a se citi 1853 nu 1953;

pag.32, numele este Puiu A. Nedea nu Puia.

ACKNOWLEDGMENTS

A WARM WELCOME TO OUR NEW ASSOCIATE MEMBERS (\$12)

Stefan G. Theodoru (NYC)
Ovidiu Vuia (Munich)

SPECIAL THANK YOU ALSO TO ALL MEMBERSHIP RENEWALS

See Membership Roster
&
FOUNDERS IN GOOD STANDING

Note: Those members meeting min.\$60 annual dues voting requirement (of Res.) are indicated by an asterisk. There is still time for founders to catch up on dues/assmts by the Jan. 26 annual meeting.

A SPECIAL THANK-YOU ALSO FOR FOLLOWING DONATIONS

1. Ovidiu Diaconescu--\$40 spec.Oct.Dance Don
2. All who donated at door. (The \$210 evening net--\$337 gross--helped meet our Dec.property tax pymt)
3. The Gheorghiu, Mosoiu, Ranga & Smultea families for their host functions at CRC Friday game nites, church coffees & board meetings.

* Bulletin--indicates an addit. \$5 min. don.

BULLETIN SUBSCRIPTIONS GROW

Fall Qtr.Bul.Subs.Added

WELCOME NEW SUBSCRIBERS

*Cathy Casper ('85 & '86)
Stefan & Maria Munteanu (LA)
Ion Nicolau (Ontario, CAN.)
*John & Florica Rocsin (NY)

MANY APOLOGIES for SEPT.
1985 SUBS. LIST OMISSIONS

Chirila Ciuntu (CAN.)
Corneli Constantinescu
John Făgărașan
Rev. Radu Gratiu (MI)
Rev. Fr. Părvanescu (OH)
Sylvia Prodan Lange

WELCOME BACK
4th QTR RENEWALS

1985, 1986
2/or
Back yrs

Sylvia Bogdan
*Alexander Burz
Nick Cazacu
Miron & Suzie Butariu
Eugen Coban
Mircea Goreniciu
Toma Hentea
Dan Ioan (OH)
Valerie Kalman
Peter & Ottilia Malattia
Elena Maleanu (WA)
Constantin Pavel
Pavel Stoffel
*Stefan G. Theodoru
Leon Vasu
Petru D. Vatrana

BULLETIN PATRON DONATIONS

John Cepoi (\$10)
John Rocsin (\$15)
Cathy Casper \$5
Ilie Smultea \$186 } > *

Dec. 25

Weds.

CHRISTMAS DAY

Holy Mass - Holy Resurrection
Orthodox Par.--Fr. Ioan Sirbu

Please stay afterwards for
... Christmas Prog. & Pot-Luck Dinner

"Romanian Christmas "Traditions"
with "Moș Crăciun"

Santa invites additions to his
pack for children & loved ones

CHRISTMAS "pot-luck" DINNER

(Add your dish to the Common Table)

11 a.m.

Main
Hall

noon

1 p.m.

Jan. 18

Sat.

Anniversary Celebration
UNIFICATION OF THE ROMANIAN
PRINCIPALITIES

Short Program followed by
Dancing

Buffet & Bar Available

Donations Welcome at the Door

7 p.m.

Main
Hall

Jan. 26

Sun.

Religious Services

Followed by Coffee Hour

Holy Res. Rom. Orth. Par. Council
Annual Meeting

CASA ROMANA ANNUAL MEETING

Elections--3 Board Members
Annl Reports--Officers & Chm.

All Members Urged to Attend

11 a.m.

1 p.m.

2 p.m.

Feb. 23

Religious Services

11 a.m.

THE FOUNDERS - FONDATORII

Ioan & Virginia Balaci

*Alexander Blaga

*Remus N. Bretoi

*Valer Bursan

*Alexander Burz

Nicolae Cazacu

*Ion & Stela Cepoi

Margareta Cismaru

Eugen Coban

George Costache

George & Trudy Dănulescu

Dan C. Didescu

Nicolae Dimitriu

John Dumitru

Mircea Goreniciu

Sorin Issvoran

*Angela Jonescu

*Fam. George Jordan

*Emeric Kalman

*Romeo Peter Malatti

*Ottilia Bria Malattia

Nicolae Moisidis

*John V. & Ilse Moldovan

*Frances Oprita Ocneanu

*Trajan Ocneanu

*Nick & Ana Olar

*Anca & Mihai Olteanu

*Alexander Pârnu, Jr.

*Rodica & Vasile Ranga

*Mircea Ratiu

*John Simicin

Ioan D. Sirbu

*Ilie J. Smultea

*Judith C. Smultea

*Ionel Spinu

Elena Stamatescu-Greavu

*Eugen Stoia

Leon Vasu

FOUNDER MEMBERS IN PROGRESS

*Liviu & Tess Bacoș

Petru Daraban

REGULAR VOTING MEMBERS

*Alexander Blaj

*Corneliu Constantinescu

*Vasile & Dia Costea

George Dicu

*Ioan & Maria Manea-Mandiu

*Trandafir Mihutoni

*Constantin Pavel

Ioan Pizdrint

ASSOCIATE MEMBERS

Tiberius St. Ciorogariu

Flaviu Cristian

Antonio Docan

John Făgărașan

Dionisie Ghermani

Traian Golea

Toma Hentea

Dumitru & Florica Ichim

Silvia Prodan Lange

Ioan & Constanta Moșoiu

Nicolae Novac

Mary Patroan

Jens Reuter

Paul Sebastian

Ana Simpson

Constantin Sporea

Mihai & Anica Stanescu

Mircea & Irene Tanășescu

Georgia Tennyson

Ovidiu Vuia

Honorary Associate

Margo Munroe

Acknowledgments

Romanian Orthodox Parish "Invierea Domnului"
Unirea dela Vest Soc. of the Union & League, R.S.A.

*"A Child Is Born to Us, and a Son Is Given to Us,
Whose Government Is upon His Shoulder."*

Isaias 9, 6.